

Grimpöli

RAFAEL ÁBALOS

Láthatatlan út

Rafael Ábalos

GRIMPOLI

Náttaráttan út

Rafael Ábalos

GRIMPOLI

Láthatatlan út

„Zavarba ejt bennünket a való világ. Érteni szeretnénk a magunk körül látottakat, ezért feltesszük a kérdést: milyen a világegyetem természete? Hol van benne a mi helyünk, honnan jött, és hová tart a világegyetem?”

STEPHEN W. HAWKING
Az idő rövid története

I. rész

*A Brixdumi
apátság*

Halott a hóban

A köd olyan sűrű volt, hogy Grimpow saját lépteinek nyomát is alig látta a hegyeket borító vastag hótakaróban. Nem is vette észre a holttestet, amíg belé nem botlott, és hasra nem esett benne. Csak ekkor pillantotta meg maga mellett az alvó ember nyugalommal heverő halottat. Grimpow rémülten felugrott, és megriadt vadként, teljes erejéből futni kezdett a kunyhó irányába.

– Mire ez a nagy sietség? – kérdezte Dúrlib, miután ajtót nyitott a vadul dörömbölő Grimpow-nak.

– Egy... egy halott fekszik odakint a közelben – válaszolta elfúló hangon, a háta mögé, a hófödte fenyvesre mutatva. Dúrlib elsápadt, hangja nyugtalanná vált.

– Biztos vagy benne, fiú?

Grimpow válaszul csak bólintott, miközben ledobta egy fatuskóra a két nyulat, amelyet az imént ejtett el íjával a befagyott vízesésnél.

– Várj egy percet, hozom a kardom – Dúrlib befordult a kunyhóba, magára kanyarította prémköpenyét, és derekára csatolta az ajtó melletti szögön lógó kardját.

– Menjünk, Grimpow, vezess oda, ahol rátaláltál.

Az ismeretlen férfi holttestének keresésére induló két alak csakhamar szellemlényként olvadt a ködbe.

Grimpow szaporán lépdelt. Bal kezében íját szorongatta, hátán nyílveoszókkal teli tegez csüngött. Eltökélt szándéka volt, hogy használja is a fegyverét, ha csak egyetlen árny is mozdul a közelében. Szíve hevesen vert, miközben tekintetével saját csapását követte a hóban. Imént hagyott, sietős lábnyomai annyira tiszták és mélyek voltak, hogy el se lehetett őket téveszteni. Visszafelé haladva a sziklával és fenyőfákkal szegélyezett úton, hamarosan ismét feltűnt szeme előtt a hóban fekvő férfialak. Mintha csak aludna.

– Ott van! – mutatott Grimpow a hóval félig betemetett test sötét halmára. Dúrlib megállt.

– Maradj itt, és ne is gyere közelebb, amíg nem mondom! – utasította.

A férfi az oldalán feküdt, de nyitott szeme a ködbe vesző égboltra meredt, mintha csak a csillagoktól akart volna végső búcsút venni halála előtt. Kora hatvan év körül lehetett, ruházata és a hátán viselt vastag posztó köntös egyértelműen nemesi származásra utalt. Dúrlib óvatosan közelebb lépett hozzá, letérdelt mellé, és lefogta a szemét. A halott hosszú hajáról, őszes szakálláról és szemöldökéről apró jégcsapok lógtak, bőre elkékült, kiszáradt szájának sarkában pedig mintha kezdődő mosoly bujkált volna.

– Megfagyott – jelentette ki Dúrlib, miután tüzetesen megvizsgálta a tetemet. – Nem látok a testén olyan sérülést, amiből azt gondolnám, hogy megölték. Valószínűleg túl messzire került a lovától, és az est leszálltával eltévedt a ködben. A hideg átjárta az ereit, és megfagyott a vére. Szerencsétlen halála ellenére békésen távozott – tette hozzá.

Ebben a pillanatban azonban feltűnt Dúrlibnak, hogy a halott nemes erősen ökölbe szorítja jobb kezét, mintha egy féltett kincstől életének utolsó perceiben sem akart volna megválni. Dúrlib megragadta a merev, fagyott kezét, és nagy nehezen, egyesével szétfeszegette az élettelen ujjakat, mígnem meglátott egy fényes, kerekded, mandula nagyságú követ. Különös, meghatározhatatlan színe volt, minden irányból nézve más és más árnyalatban játszott.

– Mi az? – kíváncsiskodott Grimpow.

– Gyere ide – hívta oda Dúrlib válasz helyett.

Közelebb lépve Grimpow újból megszemlélte a halott arcát, de még mindig úgy tűnt neki, mintha a férfi csak aludna. Talán a halál nem más, mint nyugodt, örökké tartó álom – tűnődött, de aztán észrevette a követ Dúrlib kezében.

– Miféle kő ez?

– Talán egy amulett, amelyet a nemes úr a kezében akart tartani a halála előtt, amikor már biztosan tudta, hogy lelkét hamarosan visszaadja Istennek – mondta Dúrlib, és az elhunyt talizmánját odaadta Grimpow-nak. – Tartsd meg. E kő mostantól sorsod része – tette hozzá titokzatosan.

Grimpow elkapta, és nyomban feltűnt neki, hogy a fagyos hegyi levegő ellenére a kő meleg.

– Hogy érted, hogy a kő mostantól a sorsom része? – kérdezte kicsit zavarodottan, mivel sohasem hallotta még Dúrlibot ilyen rejtélyesen beszélni.

– Ha tényleg amulett, akkor megvéd a rossz szellemektől, és szerencsét hoz – mondta Dúrlib, aki szemmel láthatóan nem tulajdonított különösebb jelentőséget szavainak.

– Már van egy amulettem – Grimpow hetykén kigombolta a mellényét és megmutatta a nyakában hordott lenvászon zacskót, amelyet még gyermekként kapott édesanyjától, benne néhány rozmaringággal.

– Akkor most már kettő van, így nincs az a szemmel verés, átok vagy mérge, ami árthatna neked. Azért hideg ellen ne bízd rá magad – nézett a holttest megfagyott arcára. – Úgy tűnik, rajta sem segített sokat.

Grimpow felidézte, édesanyja milyen sokszor mondogatta neki, hogy együtt született a XIV. századdal, s a világra jövetelének éjszakáját beragyogó telihold fényes jövőt jósolt neki. E jövődőlés szerint minden jót meg fog kapni, amiben szerencsétlen sorsú anyjának nem lehetett része. A kő fényes felületét simogatva úgy érezte, hogy az anyai jóslat valóban be fog teljesülni. Ugyanakkor balsejtelmek törtek rá, s a felsejlő bizonytalan jövő miatt szorongás fogta el. Nyugtalanágát betudta a halott nemesnek, akinek élettelen teste még mindig ott hevert előtte, noha ifjú kora ellenére nem ez volt az első holttest, amit látott. Járvány idején Úllpens tartományának lakói úgy hullottak, mint a legyek, Grimpow pedig jól emlékezett a férfiak, nők, aggastyánok és gyermekek megfeketedett, torz tetemeiből emelt baljós halmokra a temető kapuja előtt.

Nyomasztó gondolataiból Dúrlib izgatott hangja rázta fel.

– Ide nézz! Ez csodálatos! – kiáltotta leplezetlen örömmel.

Dúrlib sietve levette prémköpenyét, a hora terítette, és ráborította a holttest alatt talált börtarisznya tartalmát. A ködtakaró rejtekében a sápadt déli nap fénye két törőn csillant meg. Az egyik kisebb, a másik nagyobb volt, elefántcsont markolatukat rubin és zafír berakások díszítették. De akadt ott pénzérme is bőven, ékszerek,

egy pecsétetes levél és egy faragott faládikóban őrzött arany pecsét-nyomó, amilyennel a királyok és nemes urak szokták irataikat és leveleiket hitelesíteni.

– Ugye nem akarod megtartani ezt a sok kincset? – kérdezte Grimpow megrettenve a soha nem látott gazdagságtól.

Dúrlib hitetlenkedve meredt rá.

– Félrebeszelsz, Grimpow? Hiszen csavargók vagyunk és tolvajok! Talán elfelejtetted?

– Nem. De hullarablók azért nem vagyunk! – tiltakozott Grimpow olyan hévvel, hogy ő maga is meglepődött rajta.

– Ugyan már, barátom – engesztelte Dúrlib – számkivetett útonállóként éltem hosszú és nyomorúságos életem. Az ég még egyszer sem vetett utamba olyan értékes kincseket, mint ezeket itt, s még a nyakamat se kellett értük kockára tenni. Te pedig azt kéred tőlem, hogy ne tartsam meg? Megbolondultál? – kérdezte ingerülten.

Grimpow a kezében tartott kővel játszott, s azon gondolkodott, hogyan beszélhetné le Dúrlibot szándékáról.

– Azt sem tudjuk, ki volt ez az ember, honnan jött, és mit keresett a hegyekben. Még az is lehet, hogy valaki tud a történetekről, és hamarosan a keresésére indulnak.

– Az éjszakai havazás rég betakart minden nyomot, efelől ne aggódj – nyugtatta buzgón Dúrlib.

– És a lova? – erősködött Grimpow.

– A farkasok gondoskodnak a lóról, már ha volt neki egyáltalán.

– A farkasok nem falják fel sem a lószerszámot, sem a nyeretget. Mi lesz, ha valaki megtalálja őket? Minket gyanúsítanak majd az ismeretlen nemes meggyilkolásával, és szörnyű halállal lakolunk érte – magyarázta Grimpow zavarba ejtő könnyedséggel, holott korábban sosem tudta magát kellően érthetően kifejezni.

– Erre nem is gondoltam – ismerte be Dúrlib, és megvakarta a fejét. – Az lesz a legjobb, ha a kincseket elrejtjük a kunyhó közelében, majd alkonyatkor visszatérünk, hogy még az éj beállta előtt el tudjuk földelni a holttestet. Jó keresztényként nem hagyhatunk egy halottat a vadak martalékául. Ha eltemettük, lelke békében térhet meg Istenhez, mi feloldozást nyerünk bűneink alól, a kincseket pedig megtartjuk fáradságunkért cserébe – foglalta össze, és ájtatosan keresztet vetett.

– Tudatnunk kellene Brínkdum apátjával – mondta Grimpow nyersen.

A javaslat hallatán Dúrlib szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– Brínkdum apátjával? Az apátnál nagyobb gazfickót még nem hordott a hátán a föld! Ha tudomást szerez a kincsekről, biztosra vehetjük, hogy meg is fogja kaparintani az egészet. Fizetségként az elhunyt nemes lelki üdvéért az apátságban elmondott misék és imádságok fejében – sorolta gúnyosan.

– Viszont ki tudná deríteni, ki volt a halott, és intézkedhetne, hogy a kolostor templomában nemeshez illő temetést kapjon – ellenkezett Grimpow, amellet kardoskodva, hogy ne gyalázzák meg a holttestet.

– Bizony jól meg is kérné egy ilyen nagyvonalú és nemes halott elszállásolásának az árát – jegyezte meg Dúrlib még gúnyosabban.

– Ez nem a mi dolgunk – intette le Grimpow.

Hirtelen csend támadt közöttük. Grimpow azon tűnődött, vajon sikerült-e meggyőznie társát.

– Kíváncsi vagyok, ki utazgathat így egymagában a hegyek között, ilyen kincsekkel a tarisznyájában – morfondírozott Dúrlib.

– Te mit gondolsz? – kérdezett vissza Grimpow, nem tudván eldönteni, hogy neki szól-e a kérdés, vagy Dúrlib csak hangosan gondolkodik.

– Talán egy keresztes lovag, aki hosszú évek után a hitetlenek kinsével megrakodva tért vissza a Szentföldről. Vagy egy magányos zarándok, aki valamelyik szent kegyhelyére tartott, hogy bocsánatot nyerjen bűneiért. Az is lehet, hogy egy távoli ország királya, akit megfosztottak a trónjától, menekülni kényszerült, és hirtelenjében csupán ezeket tudta magához venni. Esetleg csak egy hozzánk hasonló egyszerű tolvaj, aki magát nemesnek álcázva menekült gaztetteinek következményei elől. Akárhogy is, azt nem hinném, hogy e vidékről származó nemes úr lenne. Sosem láttam még ehhez hasonló töröket. Pengéjük a legfinomabb acél, nyelük pedig gyönyörű, makulátlan drágakövekkel kirakott elefántcsont – okoskodott Dúrlib mérsékelt meggyőződéssel.

– Úgy tűnik, üzenetet vitt – mutatott Grimpow a pecsétetes levéltre.

Dúrlib kezébe vette az üzenetet, és figyelmesen megvizsgálta. Majd fogta az arany pecsétnyomót, és összehasonlította mintáját a viaszba ütött különös rajzolattal, amely egy saját farkába harapó, testével kört formáló kígyót ábrázolt, érthetetlen jelekkel szegélyezve.

– Ugyanaz a pecsét – erősítette meg a minta és a lenyomat összehasonlítása után. – Ha feltörjük, talán többet megtudhatunk a halott nemesről.

Dúrlib felnézett Grimpow-ra, mintha megerősítést várna, hogy a barátja is kíváncsi az üzenet tartalmára. Grimpow ekkor hirtelen megérezte a markában eddig szinte öntudattalanul görgetett kő titkos erejét.

– Nyisd ki! – szólt. Hangjában nyoma sem volt kételynek.

Dúrlib a kisebbik törrel óvatosan felnyitotta a pecsétet, és Grimpow már az arkifejezéséből látta, hogy az üzenet felbontásával nem sokra mennek, mivel úgysem fogják megérteni a benne írottakat.

– Mit jelenthetnek ezek a szimbólumok? – kérdezte Dúrlib halkbabra fogott hangon.

Grimpow elkérte az iratot, és épp csak átfutotta, amikor a különös jelek szavakká formálódtak szeme előtt, mintha nem is tartogatnának számára titkokat.

ΛϚ ϚΛϚϚ ϚϚϚϚϚϚ Ϛ ϚϚϚ ϚΛϚϚϚϚ

ΛΥ*ϚϚ ϚΥϚϚϚϚ

ϚϚϚΛϚϚϚϚ

– Az égben sötétség és fény lakozik. Aidor Bílbicum. Strasbourg – mondta Grimpow, bár maga sem értette, miért pont ezek, és miért nem más szavak jöttek a szájára, miközben agyában valószerűtlen és kusza képek kavargtak.

Dúrlib ámulattal vegyes bizalmatlansággal pislogott rá.

– Ezt meg honnan veszed?

– Nem is tudom – ismerte el Grimpow. – Olyan, mintha el tudnám olvasni, pedig nem is ismerem a nyelvet. Mint ahogy azt a szót is ki tudom mondani: „madár”, noha leírni nem tudom. Azt hiszem, ez a különös kő segített megfejtennem – fejtegette zavarosan, miközben úgy érezte, hogy a kezében tartott kő beleolvad a tenyerébe, elméjét pedig a tudás egész univerzuma világítja be olyan

megmagyarázhatatlanul mágikus módon, hogy már-már azt hitte, a megboldogult nemes lelke kerítette hatalmába.

A halott hajáról és szemöldökéről lógó jégcsapok végén egyszer csak apró vízcseppek jelentek meg. A halott arca kipirult, majd tűzbe dobott viaszbáb módjára egész teste olvadásnak indult a havon, mígnem teljesen eltűnt a szemük elől.

– Ördög és pokol! – kiáltott fel Dúrlib. Nem akart hinni a szemének. – Úllpens bitóján lógnak, ha ez nem a Sátán műve volt!

Grimpow azonban nem tűnt túl meglepettnek.

– Azt hiszem, a halott nemes visszatért oda, ahonnan jött – tűnődött. Továbbra is a kezében szorongatta a követ, abban azonban már nem volt teljesen biztos, hogy csakugyan ő szólt-e.

Dúrlib meghökkenten bámult rá.

– És melyik az a csodálatos hely, ahol a halottak varázslatosan köddé válnak?

– Nem tudom pontosan, de amióta kezembe került a kő, úgy érzem, egy megmagyarázhatatlan erő olyan dolgokat láttat velem, amilyeneket magadtól sohasem látnál – válaszolta Grimpow.

– Ugyan már, Grimpow, hagyd ezt az üres fecsegést! Nincs egy perce, hogy egy halott férfi feküdt itt az orrunk előtt, most pedig nincs sehol! Nyilvánvaló, hogy ez egy ördöggel cimboráló gonosz nekromanta varázslata – fakadt ki Dúrlib, miközben színlelt ajtatossággal ismét keresztet vetett.

– Ehhez sem az Istennek, sem a Sátánnak nincs semmi köze, hidd el – állította Grimpow, bár nem tudta, miért.

– Én bizony egy perccel sem időzök tovább ebben az elátkozott erdőben, hogy kiderítsem. Nem kockáztatom meg, hogy a halott nemes szelleme levágja és karóra tűzze a fejünk, hogy aztán a keselyűk lakmározzanak a szemünkből.

Dúrlib sebesen összesöpörte a köpenyén szétteregetett drága kincseket, begyömöszölte mindet a halott bőrtarisznyájába, és indulni készült.

– De hiszen te sohasem hittél a szellemekben, Dúrlib! Különben is, valami azt súgja, hogy a rejtélyes nemes úr küldetést teljesített, fontos megbízás miatt volt úton, aminek sajnos nem tudott eleget tenni. Ránk vár, hogy teljesítsük helyette, cserébe azért, hogy megtarthassuk a kincseit – érvelt Grimpow.

Barátja arca láttán Grimpow rájött: Dúrlib attól tart, hogy a halott nemes amulettje elvette az eszét.

– És úgy döntött, hogy itt, a kietlen havasokban néz szembe a halállal, megtesz minket vagyona örökösének, majd eltűnik, mint Krisztus a sírjából? – kérdezte epésen.

– Talán csak erre vitte az útja, valószínűleg Strasbourg felé, hogy átadhassa a pecsétetes levelet ennek az Aidor Bílbicumnak – gondolkodott hangosan Grimpow.

Dúrlib sóhajtott, és rosszállóan nézett Grimpowra.

– Gondolsz, amit akarsz, de csak az ördög, az ő boszorkánymesteri, meg a varázslók és nekromanták képesek az iméntihez hasonló csodákra, és ráadásul meglehet, hogy mindennek szerencsétlenségünkre és gyötrelmünkre voltunk tanúi. Jobban tesszük tehát, ha elmegyünk a brínkdumi apátságába, mielőtt még az est sötétje borulna az erdőre. Részt veszünk az esti misén, s bőséges szenteltvízzel tisztítjuk meg testünket és lelkünket. Csak így kerülhetjük el a bajt, amit ennek a halott nemesnek, mágusnak, boszorkánymesternek, vagy bánom is én kinek a lelke hozna ránk a síron túlról is gonosz varázslataival.

– Látom, legalább olyan babonás vagy, mint amilyen mohó – nevetett Grimpow. – De nem hinném, hogy a halott nemes bosszút

akarna állni rajtunk, miután ilyen nagylelkűen ekkora kincset hagyott ránk. Különben is, mit ártottunk neki? Keresztény módon akartuk eltemettetni a brínkdumi apátság templomában – tette hozzá Grimpow meggyőződéssel.

Dúrlib kételkedve összevonta szemöldökét.

– Bízom benne, hogy a kőtől kapott jóstehetséged olyan pontosnak bizonyul majd, mint a nyílvevőid, különben a halott nemes atka úgy fog követni minket mindenüvé, mint az ördög a megszállottak testét.

– Felejtsd már el a félelmeidet, Dúrlib! Még nem tudom, mi lesz abból, hogy megtaláltuk a halott nemest, s a kezében ezt a követ, de ha nem tévedek, akkor ugyanez a kő fog elvezetni minket annak a rejtélynek a megoldásához is, ami most annyira zavar téged – Grimpow szavaiban most először csendült igazi meggyőződés.

– Én megelégednék a kincsekkel is, amiket Fortuna istennő szélye sodort az utunkba. Még akkor is, ha ehhez egy halott nemest hívott segítségül, aki képes láthatatlanná válni, és nyilvánvalóan kísérteties és félelmetes varázslat tudója. De ha neked az a kívánságod, hogy teljesítsük a megboldogult küldetését ebben a világban, akkor nem én leszek az, aki elhagy, mikor a kaland szép leány csengő hangján dalolva hívogat minket – zárta le a vitát Dúrlib.

– Induljunk hát mihamarabb a brínkdumi apátságba! – javasolta elégedetten Grimpow.

Az apátság felé ereszkedve a köd finom foszlányokra szakadt, amelyek rojtos felhőpamacsokként ültek meg a fenyőfák koronája felett. A hótakaró elvékonyodott, ezért a völgy túskebokrokkal szegélyezett, szűk ösvényén már könnyebb és gyorsabb járás esett. Úgy

tűnt, Dúrlib félelme a halott nemes szellemének bosszújától a köddel együtt eloszlott, mivel azt a dalt dúdolgatta menet közben, amelyet csak nyugodt és derűs pillanataiban szokott.

Bár tudott kobzon játszani, történeteket mesélni, mágikus trükköket előadni és úgy zsonglőrködni, ahogy csak a tartomány híres mutatványosai és akrobatái tudtak, Dúrlib mindenekelőtt szélhámos és tolvaj volt. Parasztokat, utazókat, zarándokokat, kereskedőket, szerzeteseket és lovagokat egyaránt kifosztott, egyszer furfangos szavaival, másszor ügyes kezével, sőt néha kardjával is. Amikor az előző évi tavaszünnepeken összeismerkedtek, Grimpow a mindenki által csak Harapós Felsdronként emlegetett nagybátyja rhíquelwiri kocsmájában dolgozott. Ide járt Dúrlib, hogy mutatványaival a környékbeli falvakból összegyűlt vendégeket szórakoztassa. Viharos este volt, s miután Dúrlib épp megkopasztott néhány gyanútlan kézművest kockajátékon, egy gazdag marhakereskedő felismer-te: Dúrlib rabolta ki aznap reggel egy távoli keresztútnál. Néhány pénzérméért cserébe a pórul járt kereskedő megkérte Grimpow-t, hogy tartsa szemmel a tolvajt, amíg elmegy, és riasztja Rhíquelwir urának katonáit, hogy fogják el a támadóját, hogy aztán pirkadatkor a vár főterén felköthessék. Grimpow azonban elborzadt az általa csak merész és kedves csibésznek tartott Dúrlibra váró kegyetlen büntetéstől. Inkább odament hozzá, és figyelmeztette, miféle veszély leselkedik rá, ha tüstént el nem hagyja a kocsmát. Dúrlib egy hajtásra felhörpintette kancsójából a maradék bort, kezelőjével megtörölte száját, és így szólt:

– Bizony sanyarú a törvényen kívüliek sorsa! – majd cinkosan Grimpow-ra kacsintva hozzátette: – Van másik kijárata ennek a kocsmának, amelyen át kereket oldhatnak, mielőtt még a gróf katonái elfognak, és kibeleznek, mint egy disznót?

Grimpow megvárta, amíg a nagybátyja másfelé figyel, ekkor intett Dúrlibnak, hogy kövesse. Átvágtak a pókhálós, boroshordókkal teli pincén, ahonnan a kocsmá hátsó udvarára jutottak. Grimpow ott kinyitotta a kaput, amelyen át szüret idején a kocsik jártak ki-be. Arra kérte Dúrlibot, hogy várjon egy kicsit odakint, s figyelje addig is az utcát. Aztán bement a kis istállóba, ahol nagybátyja, Harapós Felsdron öreg igáslova állt, felszerszámozta az állatot, nyereg gyanánt a hátára dobott egy viseltes lópokrócot, és a lusta jószágot maga után vonszolva visszatért.

– Hogyan tudnám meghálálni nagylelkűségedet? – Dúrlib már nyúlt is, hogy elővegyen némi pénzt a zekéje alatt hordott erszényéből.

– Vigyél magaddal – válaszolta Grimpow habozás nélkül. – Ha az a kereskedő és a nagybátyám rájön, hogy rászedtem őket, biztos nagyon el fognak verni – tette hozzá könnyörgő tekintettel.

Dúrlib végigmérte a fiút, miközben azon gondolkodott, mitévő legyen, ám végül elmosolyodott, és így szólt:

– Pattanj föl erre a gebére, aztán iszkoljunk innen, nehogy üldözőim kopói szagot fogjanak, és utolérjenek minket. Ha elfognak, két embert akasztanak hajnalban, nem egyet.

Grimpow leplezetlen örömmel ugrott a ló hátára, és a szakadó esőben a Rhíquelwirtől bő egy órára fekvő Óbernalt felé vették az irányt, hogy anyjának házában töltsék az éjszakát.

– Mintha nem élveznéd különösbbe a nagybátyád társaságát – állapította meg Dúrlib a távolodó vihar morajában, mikor már csak a villámok fénye világította be időről időre a látóhatárt.

– Ő az édesanyám egyik testvérének férje, az egyetlen tehetős ember a családban. Amikor az apámat két éve elvitte a fekete himlő, édesanyám elküldött hozzá dolgozni, hogy legalább a napi betevőm

meglegyen, és megismerjem a kocsmáros mesterségét. Óbernaltban soványak a földek, és a termés nagy részét minden évben tönkreteszi a fagyos északi szél. Nagynéném jó asszony, de a nagybátyám, Felsdron, tényleg harapós ember, aki órákig tud morgolódni, és alig akad nap, hogy szitkozódással, veréssel vagy vesszőzéssel ne rajtam töltené ki mérgét.

– Mihez fogsz most kezdeni? – firtatta Dúrlib a sötétségbe fúrva tekintetét, miután maguk mögött hagyták a várost.

– Ha akarod, lehetek az inasod – válaszolta.

– A hozzám hasonló csavargóknak nincs inasuk. Meg aztán, jobban szeretek egyedül lenni, és a törvényen kívüliek kósza életmódja se jobb annál, mint amiben a nagybátyád kocsmájában részed volt.

– Te legalább szabad vagy, és oda mész, ahová akarsz! – kiáltotta Grimpow.

– Az én szabadságom csak addig tart, amíg fel nem kötnek valami istenverte faluban. Nem engedhetem meg, hogy velem gyere.

– Legalább egy ideig hadd maradjak melletted, amíg megtalálom a magam útját az életben – könyörgött a fiú.

Mivel sötét volt, és ketten ültek egy lovon, a beszélgetés alatt nem látták egymás arcát, de Dúrlib most megfordult, és a fiú szemébe nézett.

– Valamivel magasztosabb célt kellene kitűznöd magad elé annál, mint hogy hozzám hasonló tolvaj légy – tanácsolta.

– Mindig is fegyverhordozó akartam lenni, hogy tudjak fegyverrel bánni és küzdeni a háborúban.

– A háborúban az emberek úgy ölik halomra egymást, hogy azt sem tudják, valójában miért teszik. Keress magadnak valami más célt.

Egy jó időre hallgatásba burkolóztak, mígnem Dúrlib, aki hálás volt, hogy a fiú megmentette a bitótól, így szólt:

– Jól van hát, mellettem maradhatsz, ha ezt akarod. De csak egy ideig – jelentette ki anélkül, hogy ránézett volna.

Grimpow tudta, hogy anyja örülni fog neki, ha majd meglátja, de nagyon dühös lesz, ha megtudja, milyen körülmények között hagyták el a kocsmát. Bőrig ázva érték el Óbernalt faluját, ahol Grimpow tisztességes énekmondóként mutatta be Dúrlibot édesanyjának, s elmesélte neki a történeteket. Bár arról nem sikerült meggyőznie az asszonyt, hogy a tervezett jövő jobb lesz az eddigi munkájánál, anyja így is csókok és jókívánságok kíséretében bocsátotta útjukra őket. Talán attól is megijedt egy pillanatra, hogy még egy éhes szájat kell etetnie otthon, ahol Grimpow a négy hűgán kívül még két kisgyermeket látott a házban, akiket még csak nem is ismert.

Így kezdődött Grimpow új élete Dúrlibbal. A falvakat és városokat járva gazdaságokat és piacokat fosztogattak, kereskedőket és zárandókokat támadtak meg, templomkapuk előtt koldultak vaknak vagy nyomoréknak tetteve magukat, mutatványokkal és történetekkel szórakoztatták közönségüket főtereken és várkastélyokban, telente pedig a hegyek között vadásztak. Grimpow megtanulta, hogyan kell az íjjal bánni, miként olvashat a nyulak, szarvasok, őzek, hiúzok, medvék, farkasok és rókák nyomaiból, hogyan élheti túl a szegénység megpróbáltatásait. Megtapasztalta, milyen az igaz barátság, milyen a csillagos ég a holdtalan éjszakákon.

Mindez eszébe jutott, ahogy a hóban a brínkdumi apátság felé tartottak a halott nemes kincseivel, nem is sejtve, hogy útjaik hamarosan örökre szétválnak.

Váratlan vendégek

Már alkonyodott, amikor szemük elé tárult a brínkdumi apátság hóval fedett, vöröses kötömege. Az apátság Úllpens tartomány északkeleti részén, egy erdővel, folyókkal és hegyekkel körülvett termékeny völgy aljában feküdt. Háromszáz évvel korábban épült egy remeterend jóvoltából, akik e csodálatos helyen vélték megtalálni a paradicsom kapuját. Harangtornya méltóságteljesen magasodott ki a környező épületek közül, messziről mutatta az utat az eltévedt zarándokoknak, rettentette a démonokat.

Grimpow korábban is megfordult már néhányszor az apátságban, mivel az apát – szegénységi fogadalma ellenére – igencsak szerette a drágaköveket és ékszereket, így többször is megtörtént, hogy a lopott jószág egy részéért cserébe étellel és itallal látta el őket. Büntetteik felett is szemet hunyt, emellett megengedte nekik, hogy a telet az erdei kunyhóban húzzák ki és vadásszanak a hegyek között.

– Jobban tennénk, ha elrejténénk a kincseket, mielőtt megérkeznénk az apátságba, nehogy az apát kíváncsiskodni kezdjen, és meg akarja nézni a tarisznya tartalmát – mondta Dúrlib, amikor épp egy patak gázlóján készültek átmenni.

Grimpow körüljáratta tekintetét a dús növényzeten, a magas fenyőfákkal beszórt tájon és a vékony hótakaróval befűt szürke sziklákön. Tőlük nem messze kőtalapzaton álló kis fészület jelezte az apátság felé vezető utat. Úgy gondolta, megfelelő rejtkehely lenne, itt kéne elásni a tarisznját. Széles karmozdulattal rámutatott.

– A kereszt lábánál jó helye lenne a kincsnek.

Dúrlib csak bólintott, és elindult a fészület felé. Amikor odaértek, kinyitotta a tarisznját, és kivette belőle a drágakövekkel díszített töröket. A kisebbiket odaadta Grimpow-nak, a nagyobbát ő maga tette el.

– Rejtsd el a zekédben vagy a nadrágodban.

– Gondolod, veszély leselkedik ránk az apátság szerzetesei között? – kérdezte Grimpow meglepetten.

– Azok után, amiket ma láttam, inkább nem bíznék az előérzetemben – Dúrlib arcán mosoly futott át.

Grimpow után Dúrlib is zekéje alá rejtette a törét, majd kivonta kardját, és lyukat vájt a fészület talapzata mögött. De mielőtt a tarisznját bedugta volna a rejtkehelyre, még egyszer kinyitotta, és kivett belőle néhány ezüstpénzt a halott nemes kincsei közül.

– Ezeket az apátságban két jól tartott lóra cseréljük. Nem tudom pontosan, hol van Strasbourg, és azt sem, hány napig tart oda az út, de az biztos, hogy kényelmesebb lesz lovon utazni, mint gyalogolni.

Most, hogy Dúrlib a gyanakvása ellenére éppúgy el akart jutni Strasbourgba, hogy megismerje a halott nemesnél talált üzenet jelentését, Grimpow egyre fokozódó izgalommal várta, hogy odaérjenek végre az apátságba. Az úton nemcsak azt idézte fel, hogyan ismerte meg Dúrlibot, de azon is elgondolkodott, vajon mi történhetett a nemessel, akinek holtteste nyomtalanul eltűnt a hóban. A követ Grimpow a nyakában hordott lenvászon zacskóba tette

a rozmaringágak mellé, és bár nem árasztott már olyan meleget, mint korábban a kezében, a közelségét változatlanul érezte. Tudta: ez a kő sokkal több egy egyszerű amulettnél, és megmagyarázhatatlan módon, alig hallható távoli hangként arra buzdítja, hogy ismerje meg igazi valóját. Ehhez egyedül a pecsétes levél és a halott nemes arany pecsétnyomója szolgált kiindulási pontot, így Grimpow gondolatai időről időre ide kanyarodtak vissza.

Miután a kincsekkel teli tarisznyát rejtő gödröt földdel és hóval befedték, nekivágtak a brínkdumi apátságba vezető út utolsó szakaszának, egy meredek, kanyargós ösvénynek.

– Az égben sötétség és fény lakozik – ismételte meg Grimpow hangosan a halott nemesnél talált pecsétes levél különös jelekkel rótt üzenetét.

– Mondtam már, hogy ezek a szavak úgy hangzanak, mint egy varázsigé, ezért jobb lenne, ha nem ejtenéd ki őket hangosan, főleg ilyen közel egy templomhoz. Még a végén egy isteni villám mennyei fénye örökre letaszít minket a pokol sötétségébe – figyelmeztette Dúrlib jó szórakozva a szójátékon.

– Azt hiszem, Dúrlib, e szavak jóval többet jelentenek ennél. Úgy gondolom, hogy az üzenet egy jelszó lehet. Egy kulcs, amit csak ez az Aidor Bílbicum ismer.

– Csak a varázslók és boszorkánymesterek tudják a rítusok és ráolvasások varázsigéinek hatását, mi meg csak úgy mondogatjuk őket. Egyszer láttam egy öreg boszorkányt, amint kiűzte az ördögöt egy asszonyból, akinek a teste csillapíthatatlan görcsökben rángatózott a földön, és úgy nyáladzott, mint a döglődő vadállatok. A boszorkány a nő körül ugrált, és a szavak, amiket közben kántált, olyanok voltak, mintha gonosz szellemek vagy ördögök sutyorogtak volna.

– Te a boszorkánysággal és varázslatokkal kapcsolatos hiedelmekről és babonákról beszélsz, én viszont ennél sokkal többről. Úgy is mondhatnám, ez a mondat azt jelenti, hogy az égben van tudatlanság, vagyis sötétség, és van fény, ami nem más, mint a bölcsesség és a tudás. A babonák és varázslatok, amikről te beszélsz, a tudatlanság gyümölcsei. Az istenek és démonok nem léteznek, Dúrlib, ezeket az emberi elme szülte, hogy segítségükkel megmagyarázhassa a világot – vitatkozott Grimpow ön maga számára is szokatlan ékesszólással.

– Biztos, hogy te beszélsz hozzám, és nem a halott nemes szelleme? – kérdezte Dúrlib kiújult gyanakvással.

– Számít ez? – kérdezett vissza Grimpow, bár a választ ő maga sem tudta.

– Nagyon is sokat. Ha az apát téged hallva úgy gondolja, hogy démonok szálltak meg, máglyára küld eretnekséget.

– Fura, hogy ezt mondod, mert épp arra gondoltam, hogy a halott nemes pont a máglya elől menekült – jelentette ki Grimpow meggyőződéssel.

– Egy okkal több, hogy mágusnak, boszorkánymesternek vagy a sötétség szolgájának tekintsük, akit az inkvizíció azért üldözött, hogy tűzzel tisztítsák meg a lelkét – mondta Dúrlib abban a pillanatban, amikor Brínkdum apátságának kapuja elé értek.

Az éjszaka már sűrű lepelként borult a völgyre, amikor egy szolgáló kaput nyitott nekik. Hatalmas termetű, görnyedt, mogorva ember volt, akit a szerzetesek csak Kensének hívtak, és szemlátomást cseppet sem örült a jövevényeknek. Némán nézett át rajtuk, mintha nem állna előtte senki, csak a szél dörömbölt volna a kapun.

– Nem eresztess be két szegény utazót, akiknek nincs tüzük, ahol megmelegedhetnének és ágyuk, ahol nyugalomra hajthatnák fejüket, Kense barátom? – kérdezte Dúrlib félig-meddig meghajlást mímelve.

A szolga egyetlen szó nélkül becsapta az orruk előtt a kaput, Grimpow és Dúrlib pedig csak lépteinek távolodó csoszogását hallotta. Úgy gondolták, bizonyára engedélyt kér egy szerzetestől vagy az apáttól, hogy beereszthesse őket, de miután nem tért vissza, Dúrlib ismét bezörgetett, ezúttal erősebben.

– Jövök már, jövök már! – fuvalázta valaki a túloldalon.

Brasgdo testvér volt az, egy derűs szerzetes, akit Grimpow mindig a konyhában látott. Kerek volt, mint egy boroshordó, és általában a tűzhely körül sürgött-forgott fazekak, húsok és zöldségcsomók társaságában. Mikor kinyitotta a kaput, és meglátta a fagyoskodó vendégeket, elmosolyodott, és így szólt:

– Kerüljetek beljebb, mielőtt még belétek fagy a szusz! – Majd megkérdezte: – Szabad tudnom, minek köszönhetjük a váratlan látogatást?

– Úgy döntöttünk, otthagyjuk a hegyi kunyhót, és vissza sem térünk abba a jeges pokolba – felelte Dúrlib, ahogy belépett az apátságba.

– Nem a jeges pokoltól kell félnetek. Örök tűz fog emészteni benneteket, ha Isten nem bocsátja meg vétkeiteket – szavalta a szerzetes, miközben bezárta a kaput Grimpow mögött.

– Épp azért jöttünk e szent házba, Brasgdo testvér, hogy imáitokhoz és könyörgéseitekhez csatlakozván lelki táplálékot vegyünk magunkhoz az apátság templomában, mielőtt messze földre, hosszú útra indulnánk – magyarázta Dúrlib ájtatosan.

– Hogy a testi táplálékot, no és a széltől védett, meleg szállást ne is említsem – gúnyolódott a szerzetes.

– Legalább ma este arra is szükségünk lenne – ismerte be Dúrlib, miközben köpenyéről lerázta a havat. – Ágy gyanánt megteszi egy szalmazsák és egy pokróc a zárándokok szállásán, eledelként pedig beérjük egy cipóval, egy darab sajttal és egy kancsóval abból a borból, amelyet titokban az éléskamrában dugdosol – tette hozzá Dúrlib nevetve.

A szerzetes vele együtt nevetett.

– Az idei szüret nagyon rossz volt – komorult el, miközben elindult a konyha felé, és intett, hogy kövessék.

Az apátságon belül teljes volt a sötétség, csak az előcsarnok hátsó falánál égett egy fáklya, az világította be valamennyire a hosszú, boltíves folyosót.

– Szóval hosszú útra indultok – mondta Brasgdo testvér, s menet közben csak úgy ringott hatalmas hasa rendjének barna csuhája alatt.

– Így van. Holnap pirkadatkor indulunk.

– És eldöntöttétek már, mi lesz az úti célotok?

– Megkeressük a világ végét! – lelkesedett Dúrlib.

– Ahogy hallottam, a *fnis mundi* igencsak messze van innen. Túl a végtelen nyugati tengeren, ahol csak félelmetes szörnyek és démonok laknak – dűnnyögte grimaszolva a szerzetes.

– Viszont azt mondják, ott nyílik a paradicsom láthatatlan kapuja, földje bővelkedik aranyban és drágakövekben, soha nem látott szépségű asszonyok élnek ott, csak a karunkat kell kinyújtani a jó ételekért és italokért, s örök ifjúságot nyer, aki eljut oda – heccelte Dúrlib.

Brasgdo testvér rosszálló pillantást vetett rá, ahogy kinyitotta a konyha ajtaját.

– A paradicsom kapuját Isten ebbe a völgybe helyezte szemünk gyönyörködtetésére – mondta komoran –, az általad emlegetett helyet viszont még soha nem látta senki, csak a gonosz kísértésének engedők romlott elméjének képzeletében léteznek. Ugye te nem tartozol közéjük? – firtatta a szerzetes.

– Én csak egy tudatlan fráter vagyok, aki féli Isten hatalmát, ezért minden nap imádkozom, hogy részem lehessen a mennyei királyságban – próbálta Dúrlib hízélgéssel elaltatni a szerzetes kételyeit.

– Látom, komédiásnak jobb vagy, mint haramiának – legyintett Brasgdo testvér.

Beléptek a konyhába, amelynek közepén egy nagy, nyitott tűzhelyen vastag fahasábok égtek. Tikkasztó hőség volt, ezért gyorsan megszabadultak prémköpenyeiktől, Brasgdo testvér pedig helytel kínálta őket az egyik asztal mellett, egy támla nélküli padon. A nagy helyiség egyik sarkában kisebb ajtó nyílt a refektóriumba, ezen keresztül hozták-vitték az agyagedényeket az ételhordó szolgák. Grimpow pont úgy ült, hogy láthatta az apátság szerzeteseit, amint épp nekikezdték vacsorájuknak. Csendben ültek az asztalokra kitett olajmécsesek gyenge fényében, és lehajtott fejjel, gondolataik közé merülve meredtek az ételre. Grimpow fülét azonban alig hallható mormolás ütötte meg: a zsoltárokat felolvasó szerzetes hangja.

Brasgdo testvér egy nagy, kerek cipót, egy tál forró levest, néhány szelet disznósültet, egy darab sajtot és némi sós szalonnát tett eléjük.

– Ha az apát kérdezné, akkor mondjátok, hogy vizet isztok – viccelődött, amikor a Dúrlib által kért kancsó bor is előkerült. Majd leült melléjük, és pusztá kézzel diót kezdett törni.

– Az apát tudja már, hogy itt vagyunk? – kérdezte Dúrlib, miközben hangosan szürcsölte a levest.

– Amikor Kense jelentette, hogy megérkeztetek, és kimentem kaput nyitni, a szerzetesek már asztalhoz ültek a refektóriumban. Nem akartam megszegni a némasági szabályt és megzavarni az apátot. Majd szólok neki, ha befejezték a vacsorát, az esti ájtatosság előtt. De te is tudod, hogy keresztényi kötelességünk befogadni a vándorokat és zarándokokat, így biztos nem lesz kifogása az ellen, hogy itt töltsétek az éjszakát.

– Beszélnem kell vele, még mielőtt visszavonulna a lakosztályába – mondta Dúrlib, miután nagyot kortyolt a borból.

– Tudok bármiben segíteni? – kérdezte a szerzetes leplezetlen kíváncsisággal.

– Meg szeretnék beszélni vele, hogy cseréljen el két jó lovat némi ezüstpénzre.

– Látom, nem került el benneteket a szerencse – jegyezte meg Brasgdo testvér. – Ezúttal ki volt az áldozat? – tette hozzá gyanakodva.

– Ugyan kit támadhatnánk meg télen a hegyek között, ahol ilyenkor a madár sem jár? – vágott vissza nyugtalanul Dúrlib.

– Talán egy szellemet – jegyezte meg fojtott hangon a szerzetes, miközben egy keményebb diót sárga fogai között roppantott szét.

Dúrlib kikerekedett szemekkel Grimpow-ra nézett, majd nyugalmat erőltetve magára csendesen így válaszolt:

– Ezeket az ezüstöket pontosan egy ilyen alkalomra tettem félre.

Grimpow a beszélgetés alatt várakozón figyelt, ám közben olyan szótlan volt, mint Kense, a kolostor hatalmas termetű, félkegyelmű szolgálja. Mígnem a szerzetes, mintha csak elunta volna Dúrlib fejtegetéseit, rávillantotta apró mókusszemét, és megkérdezte:

– Hát te? Miért nem maradsz itt inkább az apátságban novíciusként? Isten szolgálatának szentelhetnéd az életed, és nem a világot járnád egy olyan tolvaj társaságában, mint Dúrlib.

– Meg akarom találni a saját utam az életben – felelte félénken Grimpow.

– Az imádság és munka útjánál szentebbet aligha fogsz találni. Manapság, midőn a mezőket és erdőket ellepik a koldusok, engedetlen szerzetesek és tolvajok – magyarázta szúrós pillantást vetve Dúrlibra –, nincs jobb menedék a bűn csábítása elől a mi Urunk házánál. Itt megtanulhatnál latinul és görögül írni-olvasni, dolgozhatnál a gazdaságban vagy a kertben, gyűjthetnél gyógynövényeket, ápolhatnál betegeket, és segíthetnél a kéziratok másolásában, díszítésében vagy fordításában. Akár az én segédem is lehetnél, és átvehetnéd a helyem a halálom után, amire remélem, még jó ideig nem kerül sor – tette hozzá szemét a mennyezetre függesztve.

– Nem szeretem a csendet – mondta Grimpow felélénkülve a szerzetes szavaitól.

Brasgdo testvérnek úgy megtetszett a fiú válasza, hogy felkacagott.

– Amint látod, a szakács kivételt képez rendünk eme igen fontos szabálya alól. Nem tudnám megértetni magam a segédeimmel, ha kézzel-lábbal kellene elmagyaráznom nekik, mit akarok – nevetett.

– És valószínűleg kipukkadnál, ha egy teljes napig csendben kéne maradnod – gonoszkodott Dúrlib, akinek már akadozott a nyelve a bortól.

Brasgdo testvér elérte a tréfát, hisz már eléggé ismerte Dúrlibot ahhoz, hogy ne feltételezzen róla rosszindulatot, így mindhárman halkan nevettek, nehogy megzavarják az apátság csendjét.

Kis idő múlva padtologatás zaja és csoszogó léptek jelezték, hogy a szerzetesek befejezték a vacsorát, és csendben kivonultak a refektóriumból.

– Bocsássatok meg, rögtön jövök, csak szólok az apátnak az érkezésekről – szabadkozott a szerzetes.

Ahogy Brasgdo testvér kiment a konyhából, Dúrlib Grimpowhoz fordult, és halkán megkérdezte:

– Hallottad, mit mondott?

Grimpow igenlően bólogatott.

– Egyértelműen szellemet emlegetett, amikor arról volt szó, hogy honnan szereztük a lovakra szánt ezüstöket – hadarta Dúrlib izgatottan.

– Talán csak egy szófordulat volt, és csak vonatkozott, hogy nem érti, honnan van nálad ennyi pénz – okoskodott Grimpow.

– És ha a nemes úr itt járt, mielőtt a hegyekbe indult volna, ahol végül megtaláltuk? – tűnődött Dúrlib, miközben úgy fúrta tekintetét Grimpow szemébe, mintha a gondolataiban akarna olvasni.

Grimpow-nak nem maradt ideje a válaszra, mivel a refektóriumba vezető ajtón át belépett a konyhába Brasgdo testvér, nyomában Bríndum apátjával, egy középkorú, magas és kifürkészhetetlen tekintetű férfival.

– A rókák előbújtak rejtekhelyükről, pedig kutya idő van – mondta az apát mosolyogva, ahogy meglátta őket a tűz mellett.

Dúrlib sietve felállt, és megcsókolta az apát feléjük nyújtott kezén ékeskedő pecsétgyűrűt. Grimpow követte példáját, és ahogy a hideg aranyhoz ért az ajka, úgy érezte, mintha egy darab jeget illetve csókjával. Bríndum apátja nemcsak a kolostor legmagasabb méltósága volt, de hatalma kiterjedt egész Úllpens tartományra és az azon túl elterülő vidék egy részére is. Azt beszélték róla, hogy rettenthetetlen

lovag volt, aki harminc éves korában megvált fegyvereitől, hogy beálljon szerzetesnek, és életének hátralévő éveit a világtól elzárva élje le. Az apát vallásos áhítatának valódi oka azonban – ahogy Brasgdo testvér még régebben elmesélte Dúrlibnak – egy gyönyörű kisasszony volt, aki apja kérésének engedelmeskedve kikoszorúzta a lovagot, ám az apátként és gyóntatóként továbbra is eljárhatott a lányhoz a közeli kastélyba, és mindenféle ajándékkal halmozta el. Grimpow elképzelte az általuk rabolt ékszerekben pompázó dámát, és az apátot is, ahogy mindez jobban élvezi neki a szerzetesi életnél.

Az apát udvariasan üdvözölte az érkezőket, majd megkérte Brasgdo testvért, hogy szállásolja el őket a zárandokok termében az esti ájtatosság előtt, utána pedig vezesse őket egyenesen az apát lakosztályához.

Miután az apát távozott a konyhából, a szakács szerzetes egy oldalajtón át elkísérte Grimpow-t és Dúrlibot a zárandokok termébe vezető meredek csigalépcsőhöz. Csendben mentek fel a lépcsőn, Brasgdo testvér olajmécsesének gyenge fényétől kísérve. A teremben sötét volt, a mécses táncoló lángjánál nem látszott egyéb, mint egy sor szalmazsák a kőpadlón. Tágas, téglalap formájú, bolthajtásos mennyezetű helyiség volt, az egyik oldalfal ívelt ablakait leszámítva minden díszítést nélkülözött. A hálóterem a konyha felett helyezkedett el, közepén vastag cső vezette a kéményhez a tűzhely füstjét, és adott kellemes meleget a hegyvidéki kemény télben is, bár a völgyet borító hó miatt ebben az évszakban meglehetősen ritkán vetődtek az apátságba utazók vagy zárandokok.

– Legalább nem kell más vendégek horkolását hallgatnotok az éjszaka – jegyezte meg Brasgdo testvér, miközben egy rozoga ládából elővett két vastag gyapjúpokrócot.

– Mióta nem aludt itt senki? – szimatolt a levegőbe Dúrlib.

– Azóta, hogy beállt a tél. Amióta leesett az első hó, ti vagytok az elsők, akik itt járnak.

Dúrlib elnyugvó arcát látva Grimpow kitalálta társa gondolatait. Ha Brasgdo testvér igazat mond, akkor nyilvánvaló, hogy a nemes, akinek holttestét a hegyek között megtalálták, nem járt az apátságban, vagyis a szerzetesek nem tudnak sem a létezéséről, sem a rejtélyes eltűnéséről.

– Viszont – folytatta a szerzetes bizalmas suttogásra váltva – tegnap, amikor kimentem az apátságból, hogy járjak egyet, a ködben láttam egy magányos lovast, A hegyek felé tartott. Először azt hittem, eltévedt a ködben, és nem találja az apátságba vezető utat. Még utána is kiáltottam, de csak megfordult, rám nézett, és folytatta útját, majd eltűnt a ködben. Úgy nézett ki, mint valami bűnhődő lélek, a szeme pedig olyan üres, mintha egy koponyával néztem volna farkasszemet.

Brasgdo testvér szavait hallgatván, a félhomályban imbolgó árnyékok között, Dúrlib és Grimpow hátán olyan hideg kúszott végig, hogy a lélegzetük is elakadt.

– Nem láttátok esetleg a lovast a hegyekben? – kérdezte a szerzetes a megnémult vendégektől, és egy kicsit felemelte a mécsest, hogy jobban lássa az arcukat.

Grimpow megrázta a fejét, de Dúrlib megköszönte a torkát, és így szólt:

– Említetted ezt az apátnak is, Brasgdo testvér?

– Ha így tettem volna, az apát azt gondolta volna, hogy felöntöttem a garatra, és a borgőz láttatta velem a szellemalakot – válaszolta a szerzetes kesernyésen.

– Miért, józan voltál? – faggatta Dúrlib, mintha a gyóntatója lenne.

– Az apátsági templom kriptájában őrzött Szent Dunstan-ereklyére esküszöm, hogy tegnap egész nap nem ittam mást, csak vizet.

– Akkor nyugodtan hihetsz a szemeidnek, mert ma reggel mi is láttunk egy szellemszerű titokzatos lovast a kunyhó közelében az erdőben – súgta Dúrlib. Ennek hallatán Grimpow-t úgy kirázta a hideg, mintha csak ő feküdt volna a hóban, nem a halott nemes.

– Igazat beszélsz? – erősködött a szerzetes, mintha Dúrlib megcáfolná, vagy épp megerősítené valamiben, amiben ő maga is kételkedett.

– Mindkét kezem a konyhád tűzében égjen, ha hazudok – esküdözött fojtott hangon Dúrlib, és őszintesége jelül mindkét karját a szerzetes felé nyújtotta.

Egy pillanatig Grimpow azt hitte, hogy a barátja mindent elmond Brasgdo testvérnek, amit aznap reggel a hegyek között láttak: a követ, a pecsétetes levelet, talán még a halott nemes drága kincseit is.

– Így igaz – nyomatékosította Grimpow is, nehogy Dúrlib belekezdjen a történetbe. – Amikor megláttam a kunyhó előtt, közelebb mentem, de amikor üdvözölni akartam, és meg akartam simogatni a lovát, egyszer csak eltűnt, mint valami álom.

– Hihetetlen és szörnyű rémálom, én azt mondom – tette hozzá Brasgdo testvér, mivel maga is tanúja volt az ismeretlen lovas rejtélyes felbukkanásának az apátság közelében.

– Akkora nagy félelem töltött el minket, hogy azonnal otthagytuk a kunyhót, és futva menekültünk az apátságba, ahol sem a szellemek, sem a gonosz lelkek nem háborgathatnak – rebegte Dúrlib, és ugyanolyan buzgón vetett keresztet, mint amikor a hegyekben a nemes holtteste a szemük láttára tűnt el a hóról.

A szerzetes is keresztet vetett, majd halkán így szólt:

– A gigászok, sárkányok, sellők, tündérek, boszorkányok, varázslók, törpök és tündék szörnyű tetteiről szóló pogány legendákban sokat hallottam már vizek, erdők és hegyek szellemeiről. De soha nem láttam még olyan valóságos szellemet, mint ez a lovas volt. Az ábrázata annyira távol állt az emberitől, hogy azokra az ördögi kísértetekre emlékeztetett, akik haláluk után láthatatlanul járnak magányos útjukat a világban, hogy elrendezzék adósságaikat és bűnös életük vétkeit.

Dúrlib úgy érezte, kellően sikerült félrevezetnie Brasgdo testvérét a halott nemes szellemének meséjével, sőt, lassan maga is úgy gondolta, hogy ez a cáfolhatatlan igazság.

– Beszéltél az apátságot más szerzeteseivel erről a kényes ügyről – puhatolózott tovább.

– Bolondnak nézel? – fakadt ki a szerzetes a homlokát ráncolva. – Ha ezek a szörnyűségek az apát, a szerzetesek vagy Úllpens népének fülébe jutnak, akkor mindenki azt fogja hinni, hogy a völgy és környéke meg van átkozva. Nem lenne olyan szerzetes, zárándok vagy hívó, aki be merné tenni a lábát az apátságba. Rettegnének, hogy összetalálkoznak a szellemlovassal, félnének a szellem haragjától.

– Lehet, hogy folytatta útját, és ezen a kései órán már messze jár a hegyek túloldalán – sugallta Grimpow, hogy eloszlassa Brasgdo testvér félelmeit.

– Bízunk benne – mondta a szerzetes.

– Akkor hát menjünk a templomba, és imádkozzunk Istenhez az örök üdvösségünkért, nehogy ez a tisztátlan szellem beférkőzhessen a lelkünkbe. Végül is ezért jöttünk ide az apátságba – zárta le a témát Dúrlib.

Az apátság templomába egy nyitott udvaron keresztül lehetett eljutni. Az udvarra a zárandokok szobájának végéből is vezetett le egy lépcső. A szabad ég alatt nagyon hideg volt, apró pelyhekben szál-lingózott a hó, fehér pettyekkel tarkítva az éj sötétjét. Futva tették meg az utat a szögekkel kivert ajtóig, amely az utazók és zárandokok bejáratául szolgált, és közvetlenül a templom oldalhajójába nyílt. Belül a főhajó négy sarkában elhelyezett olajlámpások épp csak a felfelé futó vaskos oszlopok bonyolult fonatos mintáját világították meg, a boltíves mennyezet már sötétségbe veszett, akár az éjszakai égbolt. A templomba lépve Dúrlib odament a szenteltvíztartóhoz, belemártotta a kezét, és háromszor keresztet vetett, hogy ne fogjon rajta a halott nemes gonosz átka. Grimpow látta, hogy titokban még az ezüstpénzeket is belemártotta a vízbe, hogy azokat is megtisztítsa a bűbájtól és a rontástól.

Ezután visszatért a középső padsorokhoz, leült Grimpow mellé, és kihasználva, hogy Brasgdo testvér térden állva, arcát összekulcsolt kezére hajtva imádkozik, suttogva odaszólt Grimpow-nak:

– Neked is le kéne mosnod a halott amulettjét.

Grimpow a füle botját sem mozgatta, inkább a szerzetesek bejáratát figyelte a karzatról, mivel a toronyban a harangok az imént jelezték az ájtatosság kezdetét. Csakhamar meg is jelentek a csuklyát viselő szerzetesek. Lehajtott fejjel és összekulcsolt kézzel, libasorban vonultak a helyükre. Ha

rminc, különböző korú és alkatú barátot számolt össze, mind-egyikük a rend barna csuháját viselte. Egyikük, aki hangja alapján akár kisfiú is lehetett, egy olyan kellemes és dallamos énekbe kezdett, hogy Grimpow rövidesen elaludt. Az ájtatosság végén Dúrlib a könyökével oldalba bökte Grimpow-t, jelezve, hogy az apát feljűk tart. Grimpow kinyitotta a szemét, de még olyan kába volt

az álmoságtól, hogy a gyertyák fényében az apát magas és sovány alakját a hóban talált halottnál is szellemszerűbbnek és félelmetesebbnek látta.

– Talán valami csoda történt, hogy a két jómadár ilyen vallásos buzgalommal látogatja az apáság ájtatosságait? – kérdezte halkán az apát, ahogy melléjük ért a hátsó padhoz. Apró szemei majdnem résnnyire szűkültek.

Tisztelettudóan felálltak, Brasgdo testvér pedig így válaszolt helyettük:

– Úgy döntöttek, hogy elhagyják a hegyi kunyhót, és egy távoli helyen büntelen életet kezdenek. Holnap hajnalban indulnának, tisztelendő atyám áldásával.

– Igaz ez? – fordult az apát Dúrlibhoz.

– Strasbourgba megyünk. Még a tél beállta előtt hallottam, hogy új katedrális építenek. Dolgozhatnánk ott kőfaragóként.

Grimpow elámult Dúrlib ügyes lódításán.

– A kőfaragók féltékenyek a mesterségükre, és csak olyant engednek soraik közé, akiben megbíznak – vetette ellen az apát.

– Ezért gondoltam, hogy talán kaphatnánk egy ajánlólevelet a püspökhöz. Biztos vagyok benne, hogy így gond nélkül találunk tisztességes munkát, s Grimpow büntelen életet élhetne – hízelgett Dúrlib.

– A fiú legnagyobb bűne az, hogy túl sok időt töltött veled. De Isten kegyes, és meg fogja érteni, hogy nem ő a bűnös, hanem az, kit apjának tekintett – mondta az apát egyikről a másikra nézve.

– Dúrlib jobb apám volt, mint amilyent el tudtam volna képzelni magamnak, és soha nem válnék el tőle – szólt közbe Grimpow barátja védelmében. Erősen vissza kellett fognia magát, nehogy az apát fejére olvassa, mit is gondol valójában róla és az ő bűneiről.

Grimpow érezte, hogy Brasgdo testvér megrángatja a ruhaujját. Így utasította rendre, amiért megengedhetetlen hangnemre vetemedt az apáttal szemben. Grimpow inkább elhallgatott.

– Jobb lenne, ha feljönnének a lakosztályomba, ahol részletesen beszámolhatnátok terveitekről, és magunk között tudnánk beszélni – folytatta az apát ügyet sem vetve Grimpow szavaira.

A többi szerzetes közben rendben és csendben, fegyelmezetten sorjázó hangyák módjára elhagyta a templomot, és felvonult a hálótérembe, egy nagy és magas, gerendamennyezetes helyiségbe, ahol az egymás mellé helyezett szalmazsákokon kívül semmiféle bútor nem volt. Még pokróc sem nyújtott védelmet a hideg ellen, sőt, az apró ablakokat is nyitva hagyták éjszakára a fagyos hegyi levegő előtt.

Brasgdo testvér a templomban maradt imádkozni, Grimpow és Dúrlib pedig az apát nyomában elindultak az apátság belseje felé. Az udvaron áthaladva észrevették, hogy nemcsak a havazás állt el, de a köd is teljesen felszállt, így az égre tekintve láthatták a felhők rései közül kibukkanó csillagok fényét.

Az udvar egyik sarkából nyíló ajtón át visszajutottak a főépületbe, és végimentek egy keskeny, egyetlen olajlámpás pislákoló fényével megvilágított átjárón. Csakhamar egy fáklyákkal kivilágított kerengőbe értek, ahol leírhatatlan szépségű oszlopok egész erdeje táruult szemük elé. Grimpow megállt egy pillanatra, hogy megszemlélhessen egy vadállatokkal körülvett emberalakot ábrázoló oszlopfőt. Az alatta lévő feliratot annak ellenére megértette, hogy latinul volt:

DANIELIS CUM LEONIBUS

Az apát meglepődött Grimpow érdeklődésén, ezért megállt mellette, és megkérdezte:

– Tudod, kit ábrázol ez a kép?

– Dániel prófétát, akit Istenhez való hűsége miatt ellenségei oroslánok elé vetettek – válaszolta Grimpow könnyedén.

A válasz Dúrlibot legalább annyira meglepte, mint az apátot.

– És azt is tudod, hogy az oroslánok végül felfalták-e Dánielt? – kérdezte atyai hangon, éles tekintetével a fiú arcát fürkészsze.

– Nem – felelte Grimpow. – Isten odaküldte angyalát, aki befogta az oroslánok száját, így azok nem tudtak ártani Dánielnek.

– Kitől hallottad ezt a történetet? – képedt el az apát.

Grimpow persze nem beszélhetett a halott nemesnél talált kőről, sem annak hatalmáról, viszont úgy gondolta, itt az alkalom, hogy szóljon pár szót Dúrlib érdekében, hátha az apát engedékenyebb lesz, amikor majd az ezüstpénzeket lovakra próbálják cserélni.

– Dúrlib sokat beszélt Istenről odafent a kunyhóban – hazudta ártatlan képpel.

Dúrlib elpirult, mint mindig, ha szorult helyzetben a képzeletére kellett hagyatkoznia, de gondolkodás nélkül rávágta:

– Én csak továbbadtam a fiúnak a történeteket, amiket Brasgdo testvértől hallottam a konyhán.

Az apát gyanakodva nézett rájuk, de végül így szólt:

– Annak azért örülök, hogy a törvényen kívüli tolvajok téli szállásán nem csak hiába veszik szájukra Isten nevét – biccentett, azzal továbbindult a lakosztálya felé.

A kolostor boltíves árkádsora alatt haladva maguk mögött hagyták a káptalantermet, majd beléptek egy nagyobb méretű, majd nem négyzet alakú helyiségbe, amelyet a doh és a leégett gyertyák nehéz szaga ült meg.

Az apát gyertyát gyújtott egy gyertyatartóban, amely az asztalon állt egy Szentírás, egy zsolozsmáskönyv és néhány papírtekercs

mellett. Intett, hogy üljenek le két székre, maga pedig egy pátriárka méltóságával helyet foglalt magas, faragott támlájú karosszékén.

– Szóval pirkadatkor elhagyjátok ezt a vidéket – vágott bele.

– Így van – helyeselt Dúrlib. – Egy ideje már gondolkodom azon, hogy a hegyi kunyhó nem megfelelő hely egy ilyen fiúnak, mint Grimpow. Nem szeretném, ha az ő élete is abból állna, hogy egyik faluból menekül a másikba.

– Télvíz idején indulnál neki Strasbourgnak?

– Strasbourg virágzó, gazdag város, ahol tisztességesen élhetnénk, amint ezt már korábban is mondtam. Ismerek egy ösvényt, amelyen ilyenkor is biztonságban át lehet kelni a hegyeken.

Dúrlib és az apát beszélgetése közben Grimpow úgy tett, mintha elbambult volna, de valójában az asztalon heverő kéziratok címeit böngészte, s csodálkozva vette tudomásul, hogy ezeket is könnyedén ki tudja silabizálni.

– A fiú akár a rendet is felvehetné, és itt maradhatna az apátságban novíciusként, mint tette azt már annyi nemes és szegény családból való fiatal az elmúlt három évszázad során.

– Ezt már én magam is többször javasoltam neki, Brasgdo testvér is felvetette korábban a konyhán, de Grimpow túl szabad lélek ahhoz, hogy alávesse magát a rend szigorú szabályainak.

– Isten nemesnek, papnak és szolgának teremtette az embert – mondta az apát Grimpow-ra nézve. – A nemesek a fegyvereiket szolgálják, a szolgák a nemeseket, és egyedül a papoknak jutott osztályrészül, hogy Istent szolgálhatják. Te csak egy szolga vagy, és a szabadság, amiről Dúrlib beszélt, nem több egy ábrándnál.

– Ez valószínűleg így igaz, de Grimpow nem hajlandó elhagyni engem, és én is jobban szeretném, ha az oldalamon maradna – mondta Dúrlib az igazsághoz hűen.

– Te nem is mondasz semmit? – kérdezte az apát a csendben ülő Grimpow-t.

– Nem hiszem, hogy jó szerzetes lenne belőlem – válaszolta egyszerűen, majd ismét úgy tett, mintha elkalandoznának a gondolatai.

– Jól van, legyen hát kedved szerint. Látom, te is olyan makacs vagy, mint a tanítód – legyintett az apát, majd hátradőlt a székében, összekulcsolta a kezét, és az ölébe ejtette. – Akkor térjetek rá arra, amiért négyszemközt akartatok beszélni velem.

Dúrlib megköszönte a torkát.

– Szükségünk lenne az apátság istállójából két igen jó lóra.

– Jól tudod, hogy az apátság lovai nem eladók – vágta rá az apát gondolkodás nélkül.

Dúrlib jobb keze gyors mozdulattal eltűnt a rejtett zsebében, majd rutinos bűvész módjára elővarázsolta a halott lovag ezüstpénzeit, és finoman letette őket az asztalra. Az apát meglepetten felgyenesedett, és tágra nyílt szemmel meredt a gyertya fényében csillogó ezüstökre.

– Hol szerezted ezeket az érméket?

– Még régebben loptam őket egy velencei selyemkereskedőtől Molwiler városa mellett – felelte Dúrlib rezzenéstelen arccal.

Az apát felemelte az egyik érmét, hogy közelebből is alaposan megvizsgálja.

– Kétség nem fér hozzá, hogy ezüst, de még sosem láttam ehhez fogható különös jeleket – hümmögött.

– Akkor vihetjük a lovakat? – sürgette Dúrlib, elkerülendő a további magyarázkodást a pénz eredetét illetőleg.

– Még az éjjel beszélek a cellárius testvérrel, holnap pedig vihetitek a két lovat az istállóból, és némi ételmet is kaptok az útra.

– Szeretnénk még kérni, atyám, az áldásodat az útra, és egy ajánlólevelet Strasbourg püspökéhez – tette hozzá Dúrlib, kihasználva az apát nyilvánvaló nagylelkűségét.

– Hajnalban mindkét kívánságot teljesíteni fogom.

Grimpow már korábban megfigyelte, hogy az apáttal folytatott csereberének megvan a maga sajátos szertartása, s ettől most sem tértek el: Dúrlib elmondta a kívánságát, az apát pedig kijelentette, hogy ez lehetetlen. Dúrlib ekkor letett az asztalra valamilyen ékszer, általában egy aranygyűrűt vagy karkötőt, mire az apát aggályai elmúltak, és teljesítette a kérést. Grimpow úgy vélte, az apát nyilván hasonló módon viselkedik álmai asszonyával is.

Épp kiléptek volna az apát lakosztályából, amikor valaki erősen megzörgette a főkaput. A hirtelen támadt zaj mennydörgésként hatott az éjszakában, amitől mindenkinek elakadt a lélegzete.

– Ugyan ki járja még a hegyeket egy ilyen téli éjszakán a hozzátok hasonló tolvajokon kívül? – húzta össze a szemöldökét az apát, akit kíváncsivá tett a zaj.

Dúrlib és Grimpow összenéztek, de nem tudták, mit feleljenek.

– Nem kell találgatni, ha kiderítjük – törte meg Dúrlib a beállt rövid csendet.

Ahogy kiléptek a kolostor épületéből, a dörömbölés ismét felhangzott. Ugyanebben a pillanatban az árkád oszlopsora alatt meglátták Brasgdo testvér árnyékát is. Futva érkezett a konyha felől, nyomában izgatottan sutyorgó szolgák csoportjával.

– Mi folyik itt? Minek köszönhetjük ezt a nagy riadalmat? És miért nem nyitott még senki kaput? – kérdezte az apát a konyhás szerzetest, mikor az odaért.

– Senki nem merte kinyitni. A kapu túloldaláról páncélzörgés és lőnyerítés hallatszik, mintha az apokalipszis lovasai érkeztek volna

az apátságba, szörnyű szerencsétlenséget hozva magukkal – magyarázkodott Brasgdo testvér, miközben a félelemtől és a futástól levegőért kapkodott.

Ezt hallva Grimpow biztosra vette, hogy Brasgdo testvér szerint az előző nap az apátság közelében látni vélt lovas szelleme a hegyekben csatlakozott a kóbor kísértetek társaságához, s a szellem és csontvázsereg most meg akarja támadni az apátságot. Az arcán tükröződő félelem alapján Dúrlibnak is valami hasonló járhatott a fejében, Grimpow-nak azonban az volt az érzése, hogy az apátság kapujának túloldalán álló lovasok hús-vér emberek, s mint ilyenek baljósabbak és gonoszabbak bármilyen kísértetnél.

– Üdvözljük hát őket, legyenek akárkik, ha már ilyen hévvel dörmöbölnek a kapunkon – mondta az apát az összeverődött társaság élére állva.

Több szerzetes is lejött a hálóteremből, ők most az apátság fogadótermében gyülekeztek. Mindegyikük riadtan és izgatottan leste az apátot, s amikor érkezni látták a boltíves oszlopok alatt, sorfalat állva engedtek utat neki. Néhányuknál égő gyertya volt, mások pedig úgy fonták össze kezüket a vállruhájuk alatt, mintha énekelni akarnának az érkezők tiszteletére.

– Nyissátok ki a nagykaput! – utasította az apát a szolgákat.

A nyikorgásra mindenki visszafojtotta a lélegzetét. Ahogy a kapu kitérült, hat csuklyás lovas alakja rajzolódott ki az éjszaka sötétjében. Mindegyikük fekete lovon ült, hosszú, fekete köpenyt viselt, arcukat pedig elfedte a hideg ellen felhúzott csuklyájuk.

– Ki közületek az apát? – kiáltotta mély hangon az egyik lovas.

Az apát előrement, és megállt a kitért kapu szemöldökfája alatt.

– Én vagyok Brínkdum apátja, de inkább nektek kellene megmondanotok a neveteket, mielőtt beléptek az apátságba.

Az egyik ló felnyerített, majd felágaskodott és vadul rúgkapálni kezdett a levegőben.

– Búlvár de Góztell vagyok, Szent Domonkos rendjének tagja, Lyon inkvizítora, V. Kelemen pápa küldötte. Az ő nevében kérem, hogy adj szállást az apátságban nekem, valamint a francia király katonáinak, akik kísérnek – közölte a lovas méltóságteljesen, miközben hátrtolta csuklyáját, és láthatóvá vált számos sebhellyel csúfított arca, amelyet rövid, őszülő szakáll borított.

Brasgdo testvér megkönnyebbülten lélegzett fel a dominikánus szerzetes címe-rangja hallatán, ám gömbölyded arca hamarosan ismét elsápadt, amikor az érkezők sorban bejöttek a kapun. A szakács szerzetes meglátta az utolsó katona mögött, lovas nélkül léptető állatot. A szellemlovas fehér hátasa volt.

Legenda és történelem

A szolgák az istállóba vezették a lovakat, a szerzetesek visszatértek a hálóterembe, Brasgdo testvér pedig a király katonáival a konyha felé indult, hogy enni és inni adjon nekik. Az apát a lakosztályába invitálta Búlvart, hogy vacsora közben kikérdezze jövedele céljáról. Dúrlib és Grimpow nyugovóra tértek a zarándokok szálláshelyén. Az apátságra lassan visszatelepedett az éjszaka csendje.

Dúrlib és Grimpow a matracukon feküdtek az egyetlen olajlámpás halvány fényében. Dúrlib összekulcsolta kezét a feje alatt, és nyitott szemmel meredt a boltíves mennyezetre, mintha a távolba nézne, miközben halkán megosztotta aggodalmait Grimpow-val.

– Te is arra gondolsz, amire én? – kérdezte.

– Azt hiszem, igen.

– A kötőféken vezetett fehér ló a halott nemes hátasa lehet – töprengett Dúrlib.

– Brasgdo testvér biztos benne. Láttam az arcára kiülő rettenetet, amikor megpillantotta – mondta Grimpow.

– Lehet, hogy az állat megijedt az erdő vadjaitól, elszökött, s csak a völgyben találtak rá – találgatott Dúrlib.

– A ló lesántult, alaposan megnéztem a lábait. Vértoltok voltak rajta, és olyan sebek, amilyeneket farkasharapás okoz.

Dúrlib hirtelen felkönyökölt, mintha bolha csípte volna meg.

– Aggódok, hogy a dominikánus testvér kikérdezi Brasgdót, és neki könnyen eljár a szája. Különösen, ha előtte megivott egy-két kancsó bort is.

– Nem hiszem, hogy Brasgdo testvér el merné mondani az inkvizítornak, hogy egy eretnek szellemét látta, amint az a hegyekbe igyekezett – nyugtatta Grimpow.

– Ott van az apát is, akinek azonnal feltűntek az ezüstpénzekén lévő különös jelek.

– Igazad van, de szerintem az apát sem akarja felfedni a pápa küldötte előtt saját romlottságát.

– Lehet, hogy a dominikánus testvér Úllpensbe tart kíséretével, és csak véletlenül belebotlottak a völgyben a lóba – spekulált Dúrlib, mintha nem akarna különösebb jelentőséget tulajdonítani a kérdésnek.

– Nem – jelentette ki határozottan Grimpow. – Kétségem sincs afelől, hogy Búlvar de Góztell azért érkezett, mert az általunk holtan talált nemest üldözi, hogy máglyára küldhesse. Nem tudom, mi oka van erre, de erős a gyanúm, hogy a nemesnél talált kőnek és a pecsétetes üzenetnek köze van hozzá – Grimpow behunyta szemét, hogy az elméjét betöltő látomásszerű, kusza képekre figyelhessen.

– Te tényleg látod mindama dolgokat, amikről beszélsz? – kérdezte Dúrlib ámulattal vegyes hitetlenkedéssel.

– Csak furcsa képeket látok, Dúrlib, ez minden – válaszolta Grimpow fáradtan.

– Jól van. Próbálj aludni egy kicsit, addig én lemegyek az istállókhöz, és megbeszélem a lovakat felügyelő szerzetessel, hogy

pirkadatra álljanak indulásra készen a lovaink. Közben megpróbálom kideríteni ennek a dominikánus szerzetesnek a szándékait is.

– Félek, Dúrlib – mondta Grimpow, ahogy összekucorodott, és bebugyolálta magát a takaróba.

– Az a csodálatos kő, amit a nyakadban hordasz, meg fog védeni mindentől. Most aludj egyet, holnap pedig már nem leszünk itt – nyugtatta meg. Egyikük sem sejtette, mekkorát téved.

Dúrlib felkelt, fogta az olajlámpást, és a szűk lépcsőn elindult a konyhába, ahol a király katonának zajongása verte fel az apáság csendjét.

A magára maradt Grimpow elővette a halott nemes amulettjét a nyakában hordott vászonzacskóból. Ismét érezte a tompa izzást, mintha egy zsarátnok parázslana az ujjai között. Kinyitotta a kezét, és a kő elevenen és vörösen tündöklött, mintha egy imént lezuhant hullócsillag darabkája lenne. Különös ragyogása egyre erősödött, míg végül az egész hálótermet betöltötte égővörös fény, amelyben a boltíves mennyezet bordázata valami ősi, hatalmas állat csontvázának sejtett. Mag sem tudta, mi válthatta ki, de ebben a pillanatban megérezte, hogy többé semmi nem lesz úgy, mint korábban. Eszébe jutott szülei nyomorúságos viskója Óbernaltban, a disznók és kecskék őrzésével töltött gyermekkor. Felöltöttek benne az aratások, a többi falubeli gyerekekkel űzött vad játékok és civódások, a nagybátyja kocsmájában töltött vidám és keserves pillanatok. Bizonyossággá ért benne, hogy gyermekkor ezennel örökre lezárult, s mostantól emlékezetének halványuló foszlányaiként él csak tovább. Félt is, hogy nem fog tudni megfelelni a nehéz és veszélyes kihívásoknak, amiket a kő fénye sejtetett. Végso soron ő csupán

egy fiú, aki csak most kezdte el felfedezni Dúrlibbal a férfiúi lét kegyetlen valóját.

Grimpow nem tudta, mennyit aludt, csak arra emlékezett, hogy álmában elmúlt és eljövendő idők zavaros képeit látta, értelmetlenül összekeveredve ismeretlen arcokkal, érthetetlen nyelveken beszélő idegenekkel, valamint számok, szavak és talányos jelek végtelen sorával. Tisztán látott egy hatalmas robbanást az égben, ami milliónyi új csillagot szórt az égre; világkatasztrófát, ami kontinenseket és óceánokat egy szempillantás alatt alakított át csodálatos tájakká; áthatolhatatlan hamufelhőt, amely alatt az egész világot örök jégtakaró borította; egész földön végigsöprő járványokat; tűzgolyókat lövellő, szörnyű robbanásokat előidéző hatalmas és könyörtelen gépezeteket; és háborúkat, milliónyi férfi, asszony és gyermek áldozattal.

Arra riadt, hogy valaki költögeti rémálmából. Majdnem felkiáltott ijedtében, amikor egy mécses halvány fényében meglátta egy ismeretlen, idős szerzetes ráncos, komor arcát.

– Kelj fel, gyere! – sürgette suttogva a szerzetes.

– Mi történt? – kérdezte Grimpow ijedten, de még félálomban.

– Nincs idő elmagyarázni. Azonnal velem kell jönnöd – máris vonszolni kezdte a fiút.

– És Dúrlib? – kérdezte Grimpow, ahogy ráeszmélt, hogy a mellette lévő szalmazsák üres.

– Vele később foglalkozunk, most mennünk kell.

Az idős szerzetes eloltotta az egyik kezében lévő mécsest, a másikkal megragadta Grimpow karját, és a sötétben elindult vele a templomudvarra vezető lépcső irányába. Grimpow szó nélkül, tapogatózva követte, s félelmében olyan halkán és olyan szorosan az öreg sarkában járt, mintha az árnyéka lenne. A templom kapujánál

továbbhaladtak az udvar vége felé, ahol a szerzetes a vállával belökött egy ajtót. Végimentek egy hosszú és sötét folyosón – Grimpownak legalábbis nagyon hosszúnak tűnt. A koromfekete sötétségben Grimpow nem hallott mást, csak saját halk lépteik koppanását a kövezeten, és valahonnan a föld alól távoli vízcsobogást, amelyet éles patkányvisítozás cifrázott. A válla durván súrolta a falat, ebből rájött, hogy egy szűk lépcsőn haladnak lefelé, mígnem egy lépcsőpihenőn megálltak, és az öreg szerzetes reszkető kézzel ismét meggyújtotta a mécsest. Grimpow körülnézett, és elszörnyedt: a sziklába vájt átjáró mindkét oldalán halmokba rakott koponyák tornyosultak, amelyek mindegyike mintha őt nézte volna láthatatlan szemeivel.

– Ne félj – szólt a szerzetes –, ezek csak holtak koponyái. Nekik már nem számít, ki jön ide, s zavarja meg évszázados nyugalmaikat.

A szerzetes a fiú rémületéről tudomást sem véve odament az egyik koponyához, és elforgatta, mintha a nyakát akarná kitekerni. Grimpow meglepetéstől és félelemtől kikerekedett szemmel nézte, ahogy a fal hátsó része megmozdul, és némi zajt csapva arrébb csúszik. Egy nyílás tárult fel, amelyen egy ember gond nélkül átférhetett. Grimpow egy pillanatra azt hitte, egyenesen a pokol kapuja előtt állnak, és eszébe jutottak Dúrlib szavai a halott nemes átkáról.

– Hová viszel? Miért nem mondd el, mi történt a barátommal?
– kérdezte a félelemtől földbe gyökerezett lábbal.

– Nyugodj meg, biztos helyre megyünk – mondta. – Kövess, és mindent megmagyarázok – tette hozzá a fiúra nézve.

Az öreg pillátlan szeme olyan jóságot sugárzott, hogy Grimpow minden félelme egy csapásra elszállt. Most, hogy ilyen közről látta a szerzetest, úgy számolta, legalább nyolcvan éves lehet, ennek ellenére egy novícius fürgeségével mozgott. Csak kezének enyhe remegése

és a bőrért mélyen szántó barázdák árulkodtak róla, hogy már nem az az erős és bátor ember, aki egykoron lehetett.

Grimpow úgy döntött követi, hogy minél hamarabb megtudja, mi történt, és mi keresnivalója van ezen a rémisztő helyen. Se jobbra, se balra nem nézett, miközben átvágott a kétoldalt felhalmozott koponyák között, majd a nyíláson belépve egy szűk helyiségben találta magát, ahonnan a harangtornyokéhoz hasonló, keskeny és meredek lépcső indult felfelé.

Felkaszkokodtak a grádicsokon és egy négyszögletes szobába jutottak. Falait végig kéziratokkal és tekercsekkel megrakott polcok borították. Sem ablaka, sem másik bejárata nem volt, csak az ide vezető lépcsőfeljáró feketén ásító nyílását fedő csapóajtó, amelyen át érkeztek. A zárt szoba áporodott levegőjébe szárított virágok kellemes illata vegyült, ám ennek forrását Grimpow nem tudta beazonosítani.

– Hol vagyunk? – kérdezte, a százával sorakozó könyveket csodálva. Úgy érezte, mintha mindet el tudná olvasni, anélkül hogy kinyitná őket, és már ismerne minden egyes szót, ami az oldalaikon sorakozik.

– Az apátsági könyvtár titkos szobájában.

A szerzetes letette a mécsest a szoba közepén magányosan álló asztalra, kezébe vett egy gyertyát, és a kanócat a mécses lángjába tartotta. A gyertyával sorra meggyújtotta a mennyezetre rögzített láncokon függő többi lámpást is, és a szobát lágy, narancsszínű fény öntötte el. Miután végzett, két ujjával kioltotta a gyertyát. Grimpow észrevette, hogy a szerzetes két ujjbegyén jókora fekete folt éktelenkedik. Csak napokkal később tudta meg, hogy a folt a tintától van, amellyel a szerzetes élete során több tucat könyvet másolt le.

– Itt a tűz az egyetlen ellenség. Nagyon vigyázz, amikor majd egyedül leszel és meggyújtod vagy eloltod a mécseseket – tanácsolta Grimpow-nak, majd egy szusszanással leült a szoba egyik sarkában lévő írópult lábtámaszára.

Grimpow lehuppant az öreggel szemben.

– Itt fogsz hagyni bezárva? – esett kétségbe, amikor ráeszmélt, mit jelentenek az idős szerzetes szavai.

– Inkább itt, mint valami tömlöcben patkányok és csótányok társaságában. Nem tudok ennél lakályosabb helyet az apátságban, ahol a véredek ne találának rád – mondta a szerzetes.

– És Dúrlib? Vele mi történt? – nyugtalankodott Grimpow.

Az idős szerzetes lehorgasztotta a fejét és bánatosan meredt maga elé, s ebből Grimpow már sejtette, hogy semmi biztatót nem fog hallani.

– Nem tudom pontosan, de a barátodat valószínűleg már bezárták valahova, hogy Búlvár de Góztell kivallathassa.

Ennek hallatán olyan fájdalom hasított a fiú szívébe, mintha az övébe tűzött tűr járta volna át. Mióta megtalálták a holttestet a hóban, és magához vette a követ, érezte, hogy valami tragédia árnya leselkedik rá, és most már pontosan tudta, mi volt az oka félelmének.

– Mi történhet vele?

– Ezt csak Isten tudja.

– Ki vagy te egyáltalán? Miért gondolod, hogy Lyon inkvizítort és a francia király katonáit érdekli egy olyan szegény tolvaj, mint Dúrlib, vagy egy Óbernalt falujából származó szegény fiú? – tudakolta Grimpow.

Az öreg szerzetes nehezen, zihálva lélegzett. Aztán mélyet sóhajtván azt mondta:

– Metzi Rindaldo a nevem, 1228. szeptember 10-én születtem, és már vagy négy évtizede vagyok az apátság könyvtárosa. Ha akarsz, szólíthatsz Rinaldo testvérnek – érezhetően büszke volt a nevére és származására.

Grimpow nem értette ugyan, hogy számolta ki, de azonnal tudta, hogy az idős ember elmúlt nyolcvanöt éves. Egy pillanatra átfutott rajta az esztelen gondolat, hogy Rinaldo testvér esetleg háborodott, bár kinézetre teljesen épeszűnek tűnt. Ösztönösen a zekéje alá nyúlt, és kitapogatta a tör nyelét, amelyet Dúrlib nyomott a kezébe, mielőtt a halott nemes többi kincsét elásták volna az útszéli kereszt tövében. Úgy gondolta, a törrel távol tudja tartani magától a szerzetest, ha az ártani akarna neki.

– Még nem mondtad el, mit akarhat tőlünk az inkvizíció – erősödött Grimpow.

– Információt egy templomos lovagról, akit Búlvár de Góztell már Lyon óta üldöz, és aki minden jel szerint tegnap a környező hegyekbe érkezett, hogy itt bújjon meg üldözői elől. A dominikánus testvér és az őt kísérő katonák a völgy bejáratánál megtalálták a lovát. Az állat meg volt sebesülve, talán egy farkas, hiúz vagy medve harapta meg, a nyerge alatt pedig a templomos rend billogját viselte.

Bár Grimpow most hallott először a templomos lovagokról és a templomos rendről, úgy érezte, mintha egy része már ismerné a történetet.

– Templomos lovak, jól értettem? – kérdezett vissza.

– Így van. Te még túl fiatal vagy, ezért valószínűleg nem hallottál róluk, de nem is olyan régen még minden keresztény országban jól ismerték a Salamon-templom lovagjainak hőstetteit.

– Sem én, sem Dúrlib nem tudunk semmit ezekről a templomos lovagokról, és a hegyek között sem láttunk semmit – hazudta

Grimpow. Úgy érezte, képtelen lenne elmondani a hóban talált holttest, a halott tarisznyájában lévő kincs és üzenet, a kő, valamint a tetem rejtélyes eltűnésének történetét.

– Nekem nem kell hazudnod, én csak meg akartalak menteni e gonosz szerzetes karmai közül. Búlvár de Góztell tudja, hogy Dúrlib a templomos rend furcsa jeleivel vert ezüstpénzeket adott az apátnak két lóért cserébe.

– És te honnan tudsz minderről?

– Nem sok olyan dolog történik az apátság falain belül, amiről én ne tudnék – felelte rejtelmesen az idős szerzetes. – De mindez most már nem számít.

– Akkor hát az apát árult el minket?

– Így van – bölintott Rinaldo testvér – de az apát csak Dúrlibról beszélt a dominikánus testvérnek, rólad nem.

– De miért tette?

– Félt, hogy izzó vassal rásütik az inkvizíció bélyegét.

Grimpow elképzelte, milyen sors várhat Dúrlibra Lyon inkvizítorának kezei között, és legszívesebben üvöltött volna dühében. Nem tudta pontosan, mi az az inkvizíciós bíróság, mint ahogy azt sem, miért kínozzák és égetik meg az úgynevezett eretnekeket, de Dúrlib egyszer elmagyarázta neki, hogy az egyház halálukig üldözi a boszorkányokat, mágusokat és bölcseket, valamint azokat a kolduló szerzeteseket és barátokat, akik elutasították az egyház gazdagságát, dogmáit vagy hitvallását. Nem sokkal az után, hogy Dúrlibot megismerte, egy baljós és forró nyári napon Úllpens városában láttak egy ilyen szerencsétlent. Véráztatta rongyokban, összekötözött kézzel ült egy kordén, erőtlen ujjai között egy fakeresztet tartva. Fejének bal oldalán hatalmas nyílt seb éktelenkedett, amelyen keresztül látni lehetett agyának formátlan, szürke tömegét. Haja csomókba

tapadt a beleszáradt vértől, törött lábai furcsán kitekeredve lógtak le a padról, amelyen ült. A katonák menete két dobossal az élen a főtérre felhalmozott farakáshoz vitte, ahol az eretnek szörnyű üvöltése és a tömeg üdvrivalgása közepette elevenen elégették.

– Vezess Búlvár de Góztellhez! Elmondom neki az igazságot a templomos lovagról, akit keres – kiáltott fel Grimpow megrémülve attól, hogy Dúrlibra ugyanez a sors várhat.

Rinaldo testvér szánakozva tekintett rá.

– És ez szerinted megakadályozná abban, hogy megölje mindketőtököt, miután mindent elmondta neki, amit tudni akart? – kérdezte felhúzott szemöldökkel.

– Nem tudom, de legalább Dúrlibot megkímélhetném a kínzástól. Nem tudnám elviselni, ha miattam bántódása esne.

– Nem érdemes olyan dolgokon gondolkodni, amiknek az alakítása nem a te kezében van. Dúrlib majd megvédi saját magát. Inkább árulj el nekem valamit – a szerzetes egy pillanatra elhallgatott, mintha nem tudná, hogyan is fogalmazza meg a kérdést, de aztán folytatta:

– Megtámadták a templomos lovagot a hegyekben, hogy elszedjék a pénzét?

Grimpow először úgy gondolta, jobb, ha inkább hazudik, mondván: a lovag ajánlotta fel nekik az ezüstöket, azért, hogy megmutassák neki a hegyek közül kivezető utat. Belülről azonban valami azt súgta: vallja be az igazságot Rinaldo testvérek.

– Nem. Holtan találtam rá a hóban a kunyhó közelében, amikor visszatértem a vadászatból a völgyből. Dúrlib azt mondta, hogy valószínűleg messzire eltávolodott a lovától, eltévedt a ködben, s az éjjel megfagyott.

– Eltemették?

Grimpow megrázta a fejét:

– Bármennyire is hihetetlenül hangzik, nem volt rá szükség. Úgy gondoltuk, eljövünk az apátságba, és értesítjük az apátot felfedezésünkről, hogy illő módon legyen eltemetve a templomban, de a teste egyszerre csak eltűnt a hóról, mintha nem e világból származott volna.

Rinaldo testvér szemében különös fény villant.

– Tehát igaz! – kiáltott fel, hatalmasra tárva pillátlan szemét.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Grimpow zavarodottan.

– Úgy, hogy létezik a titok.

– Nem értem. Nem is kételkedsz abban, amit mondtam?

– Miért kellene kételkednem egy csodában? Talán nem csodálatos, hogy a nap minden reggel keleten kel fel, és minden este nyugaton nyugszik le? Vagy talán nincsenek rejtélyei a természet csodáinak, a Hold mozgásának és a csillagok mozdulatlanságának?

– De hogy jön mindez a templomos lovag holttestének különös eltűnéséhez? – firtatta Grimpow még zavartabban.

– Úgy, hogy a templomosok titkáról szóló ősi legenda épp olyan igaz, mint az, amit az előbb elmondtál – lelkesedett a szerzetes. – E titkot akarja felfedni Búlvár de Góztell, és ezért üldözte a lovagot, akinek a holttestét megtaláltátok a hegyekben.

– Miféle ősi legenda? – Grimpow elméjében hirtelen ősi idők és távoli földek kusza képei kezdtek felsejleni.

– Mielőtt elmondom, hadd kérdezzek még valamit. A pénzen kívül találtatok mást is a halott templomosnál?

Grimpow ismét vívódott egy darabig, hogy hazudjon-e, vagy elmondja az igazságot Rinaldo testvérnek, de végül úgy döntött, hogy beszámol a tarisznyában talált dolgokról, viszont nem említi meg a lovag kezében talált követ, amely most egy vászonzacskóban lógott a nyakában.

– Találtunk nála egy tarisznyát, benne számos pénzermét, néhány gyűrűt és egyéb ékszert, egy pár tört, egy pecsétes üzenet és egy arany pecsétnyomót – sorolta fel egy szuszra.

– Hatalmas kincs, semmi kétség. Gondolom jól elrejtettétek – spekulált a szerzetes –, de engem nem is ez érdekel. Öreg vagyok már, lemondtam a világi javakról. Az arany pecsétnyomóról és az üzenetről beszélj inkább. Feltörtétek a levél pecsétjét?

– Dúrlib törte fel, ezzel a törrel – Grimpow elővette a díszes tört zekéje alól. – Mindenféle jelek voltak benne, amiket egyikünk sem értett, mivel nem tudunk se írni, se olvasni – mondta az igazságnak megfelelően, ám azt elhallgatta, hogy a lovagnál talált kő segítségével mégis megértette az üzenetet.

A törre nézve az idős szerzetesnek úgy elkerekedett a szeme, mint-ha Grimpow olyasmit említett volna, amit már évtizedek óta hallani szeretett volna.

– Eza zafírokkal és rubinokkal kirakott markolatú tör kétségtelenül egy templomos lovag törté – mondta csodálattal. – Az üzenetet nem vetted magadhoz? – kérdezte reménykedve.

– Otthagytuk a tarisznyában az arany pecsétnyomóval együtt.

– Nem baj, nem fontos. Olyan pontosan egybevág minden, mint ahogy a csillagok járnak égi útjukat éjszakáról éjszakára – mormogta maga elé.

– Hogy mondtad? – kérdezte Grimpow.

– Csak hangosan gondolkodtam – motyogta Rinaldo testvér gondolataiba merülve.

Grimpow csodálkozott, hogy az idős szerzetes nem firtatja, hol rejtették el Dúrlibbal a halott lovag kincsét, de ez is csak abbéli vélekedésében erősítette meg, hogy az öreget valóban nem az ezüsttal-lérok és az ékszerek érdekelték.

– És mi az az ősi legenda, amit az előbb említettél? – faggatózott Grimpow.

Rinaldo testvér néhány másodpercre lehunyta szemét, mintha emlékei mélyén a templomos lovagok titkáról szóló legenda régi időkre visszanyúló kezdetei után kutatna, majd lassan kinyitotta pillátlan szemét, és mesélni kezdett:

– Majdnem kétszáz évvel ezelőtt, egészen pontosan 1118-ban kilenc francia és flamand lovag a lovagi életbe belefáradva úgy döntött, hogy szerzetesként él tovább. Jeruzsálembé utaztak, és felajánlották II. Balduin királynak, hogy védelmezik a keresztény zarándokokat, akik az első kereszties hadjárat óta nagy számban érkeztek a Szentföldre, hogy tisztelegjenek Krisztus sírja előtt. Az ősi Salamon-templomban szálltak meg, és hosszú ideig ott is maradtak, elmékedésnek és imádságnak szentelve életüket. A legenda szerint azonban valódi küldetésük az volt, hogy az ősi szent hely romjai között felkutassanak egy évezredes titkot, amelynek létezéséről a kereszties lovagok által elfoglalt Jeruzsálemben talált ősi írásokból szereztek tudomást. Állítólag a titok az egész világ feletti uralmat, sőt halhatatlanságot is biztosít megtalálójának. Kilenc évvel az után, hogy a kilenc lovag Salamon templomába érkezett, hatan visszatértek francia földre egy hatalmas szekérrel, amiből többen arra következtettek, hogy küldetésük sikerrel járt...

Grimpow érdeklődését nagyon felkeltette Rinaldo testvér története.

– Megtalálták a titkot, amit kerestek? – kotyogott közbe izgatottan.

– Senki nem tudja biztosan, de többen is állítják, hogy a francia földre visszatérő templomos lovagok magát a Szentírás szerint természetfeletti hatalommal bíró frigyládát hozták magukkal, hogy

aztán ismét elrejtse az emberiség szeme elől. Mások viszont azt bizonygatják, hogy a kilenc lovag valójában a Szent Grált találta meg Salamon templomában.

– A Szent Grált?

– A Szent Grál az a kehely, amelyből a mi Urunk a bort itta az utolsó vacsorán – magyarázta. – Úgy tartják, hogy ez az edény csodálatos, az ember számára felfoghatatlan hatalommal bír.

– És mindez tényleg így történt? – kérdezte Grimpow, megérezve, hogy az általa birtokolt kő valami egészen más, mint amiről az idős szerzetes beszél.

– Nem tudom – ismerte be a szerzetes. – De az biztos, hogy nem sokkal ez után a templomos rend gyorsan terjeszkedett minden európai királyságban, szerzetes katonák ezreit fogta össze, és mindenhol számtalan birtokkal, templommal és várral rendelkezett. A templomos lovagok hatalma és gazdagsága akkorára nőtt, hogy már a királyok is úgy gondolták, hogy valóban felbecsülhetetlen értékű kincsre bukkantak.

– Olyan gazdagok és hatalmasak voltak? – szakította félbe Grimpow ismét az elbeszélést.

– Náluk nagyobb gazdagsága és hatalma királyoknak és császároknak se volt – mondta Rinaldo testvér.

– Akkor most miért üldözik őket?

– Néhány Párizsból érkezett szerzetes szerint hat évvel ezelőtt rútsága és bagolyarca ellenére Szép Fülöpnek is nevezett IV. Fülöp francia király kapzsiságból és vérszomijtól elvakulva arra utasította katonáit, hogy fogják el a királyság területén élő összes templomos lovagot, hogy ilyen becstelen módon szerezzék meg váraikat, kincseiket és titkaikat. Véres csatákban edződött templomos lovagok százait zárták tömlöcbe, alázták meg és kínozták halálra olyan hamis

vádak alapján, mint Krisztus tagadása, a kereszt leköpesése és egy sántai bálvány, Baphomet imádása. Sokan megtörttek a kínzások alatt, és szörnyű bűnöket vallottak be az inkvizíció előtt, őket könyörtelesenül máglyára hurcolták. V. Kelemen pápa semmit sem tett a lovagokért, akik két évszázadon át segítették elődeit a szentföldi hadjáratok során, sőt, a francia király haragjától tartva felszólította az összes keresztény királyt, hogy fogják el a királyságukba menekült templomosokat.

– Ezért üldözte tehát Búlvar de Góztell a templomos lovagot, aki ide menekült a hegyek közé? – Grimpow úgy vélte, mindent megértett, amit az idős szerzetes elmondott, és elégedetten állapította meg, hogy nem tévedett, amikor azt bizonygatta Dúrlibnak, hogy a lovag a máglya elől menekült.

– Részben igen, de abból, amit Búlvar de Góztell ma este elmondott az apátnak, más is kiderül – folytatta a szerzetes, miután kicsit megmozgatta elgémberedett tagjait. – Az utolsó templomos nagymester, Jacques de Molay, aki a rend más vezetőivel együtt még mindig fogságban van Párizsban, elárulta vallatóinak, hogy a kilenc szerzetes által kétszáz évvel ezelőtt Salamon templomában feltárt titkot csak néhány bölcs ismerte, akikkel ő maga sem találkozott soha.

– És úgy gondolod, hogy a holtan talált ismeretlen lovagnak, akit a dominikánus szerzetes a király katonáival üldöz, köze van a titkokhoz?

– Az inkvizítor, Búlvar de Góztell meg van győződve arról, hogy így van – erősítette meg Rinaldo. – De miután Dúrlib barátoddal titkos üzenetet és arany pecsétnyomót találtak a rejtélyes lovag tarisznyájában, ez számomra sem kétséges – tette hozzá.

– De mi van, ha az egész legendának nincs semmi alapja? – okvetlenkedett Grimpow, mert gondolni sem akart arra, hogy mi van,

ha a kereszt tövében elásott tarisznya esetleg a templomos lovagok titkának kulcsát rejti.

– A kilenc szerzetes lovag által Salamon templomában felkutatott titok kivételével minden, amit elmondtam, történelem, nem legenda – mondta komolyan az öreg. – Olyan biztos, mint ahogy mi itt ülünk ezen a kései órán.

Grimpow-ba egyszer csak belehasított a felismerés, amire néhány pillanattal korábban nem is gondolt.

– Te is templomos lovag voltál, mielőtt visszavonultál ebbe az apátságba, ugye? – kérdezett rá.

Az idős szerzetes arcán ideges mosoly suhant át. Összehúzott szemének pillantása néhány másodpercre elidőzött a polcokon felhalmozott kéziratokon, majd így szólt:

– Valóban volt idő, amikor az voltam, de oly sok év telt el azóta, hogy nehézkes emlékezetem miatt már arra sem emlékszem, miért hagytam ott őket – ismerte be, de hangjában nyoma sem volt szomorúságnak.

– Lehet, hogy nem akarsz emlékezni arra, miket tettél akkoriban – vélte Grimpow.

– Meglehet – bólintott a szerzetes, miközben úgy nézett Grimpow-ra, mintha próféta lenne.

Grimpow észrevette, hogy Rinaldo testvér keze finoman remeg, és a reszketést úgy próbálja palástolni, hogy az ölében összekulcsolja az ujjait. Néhány másodperc mély csendet követően a szerzetes belekezdett élete történetébe. Alig volt idősebb Grimpow-nál, amikor templomos rendi házfőnök nagybátyja tanácsára csatlakozott szülővárosa, a lotaringiai Metz templomos házához. Tizenhat éves korától a Szentföldön élt, és kardjával védte Szafed, Tripoli, Damaszkusz, Gáza, Galilea, Damietta és Akko templomos erődjait

a hitetlenek támadásától. Részt vett a hetedik és nyolcadik kereszt-hadjáratban, amit IX. Lajos francia király vezetett, ám a király 1270-ben a királyi család több tagjával együtt a fekete halál áldozata lett Tunisz falai alatt.

– Ugyanebben az évben elégeltem meg a holttestek és megcsontított tetemek látványát, az Isten nevében hiábavalóan kiontott megannyi vért, ezért úgy döntöttem, hogy magam mögött hagyom a világ kegyetlenségét és nyomorúságát, elvonulok ebbe a félreeső apátságba, ahol életem hátralévő részét a hatalmas könyvtár értékes kéziratainak tanulmányozásával töltöm. Körülöttünk ezek itt mind olyan művek, amelyeket az egyház betiltott. Évszázadok óta őrizzük itt őket, hogy védve legyenek a szerzetesek kíváncsi tekintetei elől – foglalta össze egy sóhaj kíséretében.

– Ezt mind olvastad? – Grimpow csodálkozva körbefuttatta szemét a polcokon.

– Mindet, kivétel nélkül – büszkélkedett a szerzetes. – Annyi tudás van felhalmozva bennük, hogy még én magam is többször kétkedni kezdtem Isten létezésében.

– Nem értem – motyogta Grimpow.

– Ha Isten, mint az ég és föld teremtményének eszméjét arra használjuk, hogy mindent megmagyarázzunk magunk körül, akkor nagyon nehéz lesz hinni benne onnantól, hogy az ég és föld létezése nélküle is megmagyarázható. Számos tudós próbálkozott ezzel, ezért e csodálatos művekben leírt nagyszerű elméleteiket az inkvizíció eretnekségnek bélyegezte. De még ha feltételezzük is Isten létezését, soha többé nem fogok hinni abban a harcos és könyörtelen Istenben, akihez a pápák, királyok és uralkodók azért fordulnak, hogy kapzsiságukat kielégítsék – mondta fennköltén. – A Szentföldről visszatérve megtapasztaltam, hogyan üldöznek és

börtönöznek be megannyi, felebaráti szeretetről és szegénységről prédikáló kolduló szerzetest. Maguk az első templomos lovagok is a szegénység és bölcsesség hirdetői és követői voltak a Jeruzsálem-ben töltött kilenc hosszú év során, de a rend megalapítása után az idő múlásával ugyanolyan nagyravágyó és gőgös harcosokká váltak, mint amilyenek a mostani ellenségeik. Csak kevesek maradtak hűek a rend elveihez, ők lettek a Salamon-templom kilenc lovagja által őrzött titok örökösei. Ezek a lovagok sose vettek kardot a kezükbe, és a legenda, amit az imént hallottál, úgy nevezi őket, hogy Kiválasztottak.

– Kiválasztottak? – Grimpow-t határozottan érdekelni kezdte az idős szerzetessel folytatott beszélgetés új iránya.

– A Kiválasztottakat a tanulás és a bölcsesség iránti vágy hajtja előre, hogy megismerjék a való világot, összeillesszék az emberiségen is túlmutató bölcsesség apró darabkait, s így tárják fel a bölcsék titkát. E csodálatos kincset, amit még senki sem látott, és amelynek kapui sokak számára zárva maradnak, csak azok lelik meg, akik követni tudják a jeleket és a helyes utat.

– Te is ezt a kincset keresed?

– Túl közel van már halálom órája ahhoz, hogy fiataloknak való kalandokba bocsátkozzak. De benned megvan a lehetőség, hogy megismerd a bölcsék titkát.

– Úgy gondolod, hogy a hegyekben meghalt templomos lovag egy Kiválasztott volt?

– Kétségkívül az volt. És téged is erre szánt a sors. Ha te találtad meg a holttestet a hóban, s nála a pecsétnyomót és üzenetet, akkor mostantól te vagy az, akinek be kell teljesítenie a küldetését.

A hallottak alátámasztották azt a gondolatot, amely akkor futott át Grimpow-n, amikor először megérezte ujjai között a kő melegségét.

Tudta, folytatnia kell a szerencsétlen halált halt templomos lovag küldetését, de elképzelése sem volt, mit tegyen, azon kívül, hogy Strasbourg távoli városában megkeresi az üzenet címzettjét, Aidor Bílbicumot.

– És mit tehetek én annak érdekében, hogy felfedjem a titkot? – kérdezte, hogy zavaros gondolataiból kiutat találjon.

– Elsőként meg kell fejtened a halott lovagnál talált pecsétetes levél üzenetét. A templomosok a zsidó kabbalát és egy sor más képírást, meg rejtjelet is használtak, hogy üzeneteiket csak azok olvashassák, akik ismerik a kulcsot, senki más. A náluk eltöltött sok-sok év ellenére sem vagyok biztos abban, hogy segíteni tudnék, ha megmutatnád nekem az üzenetet.

Grimpow nem kételkedett Rinaldo testvér szavainak őszinteségében, ezért úgy döntött, hogy elmondja a pecsétetes levélben álló üzenetet, amit a kő segítségével értett meg, hátha az idős szerzetes hasznára lehet az égről, a sötétségről és fényről szóló rejtélyes szöveg valódi jelentésének kihámozásában.

– És ha azt mondanám, hogy amikor ránéztem a pecsétetes levélben álló üzenetre, valahogy megértettem?

Az öreg szerzetes összerándult, hitetlenkedve Grimpow-ra nézett, és várta, hogy folytassa, de mivel a fiú csendben maradt, előre félve a választól suttogva megkérdezte:

– Természetfeletti látomásod volt?

– Nem tudom, hogy ez mit jelent – mondta bizonytalanul Grimpow –, de ahogy ránéztem a pergamenre, egyszer csak megértettem. Mintha egy belső hang elárulta volna a valódi jelentését.

– Csodálatos! – kiáltott fel Rinaldo testvér, és a homlokához kapta a kézfejét, mintha le akarná törölni róla az izzadságot, noha a szobában kifejezetten hideg volt.

– Csak annyi állt a levélben, hogy „Az égben sötétség és fény lakozik. Aidor Bílbicum. Strasbourg”.

Grimpow szavainak hallatán az idős szerzetes arcára kiült az elégedettség.

– Egy kód, egy személy és egy város – dünnyögte maga elé elgondolkodva.

– És? – sürgette Grimpow, azt várta, hogy Rinaldo testvér mondjon valami olyant is, amit még nem tudott.

– Minden egybevág, minden egybevág – jelentette ki az öreg egyszerűen, majd hangosan és dallamosan is megismételte: – Az égben sötétség és fény lakozik.

– Mit gondolsz, mint jelenthet? – tudakolta Grimpow.

– Az égben sötétség és fény, éjszaka és nappal, homály és világosság, tudatlanság és bölcsesség van – mondta.

– Én is valami hasonlóra gondoltam.

– Szerintem ez egy kulcs. Amikor eljut hozzá az üzenet, akkor ez az Aidor Bílbicum tudni fogja, mi a teendő. De azt még mindig nem értem, hogy egy írni-olvasni nem tudó fiú miként tudta megfejteni ezt a talányt.

Miközben ezt mondta, felállt, odalépett a mögötte lévő polcok egyikéhez, és levett egy vastag, díszes kéziratot. Kinyitotta és letette az asztalra, majd közelebb húzta az égő gyertyát, amely aranyszínű fénybe vonta a kódex lapjait.

– Gyere ide – szólt Grimpow-nak fojtott izgalommal.

Grimpow odament, és megállt mellette. A szemét le se tudta venni a vaskos kézirat díszes lapjáról. A két hasámban írt szöveg négy egyforma kört szegélyezett, melyekben angyalokat és szerzeteseket ábrázoló jelenetek voltak megfestve élénk kék és piros színekkel, valamint aranyozott keretben egy falakkal körülvett város.

– Érted, amit itt ír? – az idős szerzetes Grimpow-ra nézett, majd a mutatoujjával rábökött egy gyönyörű betűkkel írt latin szöveg elejére.

– A falak jáspisból épültek, a város pedig tükörfényes színaranyból. A város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette... – olvasta Grimpow, mintha anyanyelve lett volna a latin.

– Elég, elég – mormolta a szerzetes döbrent arccal, s különös fény gyúlt a szemében.

– Dúrlib meg van róla győződve, hogy minden, ami azóta történt, hogy megtaláltuk a lovag holttestét, az ördög műve – sóhajtott Grimpow.

– Kétségtelen, hogy különös és természetfeletti dolgokat művelsz. Ha nem a saját szememmel látom, hogy te, aki nem tudsz olvasni, és soha nem tanultál latinul, folyékonyan lefordítod ezt a szöveget, akkor én is azt mondanám, hogy csak egy ártalmatlan komédiás mutatóványáról van szó. Így viszont nyilvánvaló, hogy csodával vagy varázslattal állunk szemben: valami megmagyarázhatatlan történt benned azóta, hogy rátaláltál a rejtélyes lovag holttestére a hegyekben. Sokan vádolták azzal a templomos lovagokat, hogy mágusok és varázslók, akik bűbajos fortélyal meg ármánnyal szereztek gazdagságukat. Azonban mindazok után, amiket elmondtál és én magam is láttam, meg vagyok győződve róla, hogy sokkal csodálatosabb és rejtelmesebb titkokról van itt szó, mint boszorkányok egyszerű varázslatainál.

Grimpow-nak már csak a halott templomos lovag markában talált kőről kellett volna beszámolnia Rinaldo testvérnek, hogy a szerzetes a történetek utolsó részletét is megismerje, és megerősítést nyerjen a feltételezése, miszerint az elméjében e különös kő hatására történt minden csoda. De ebben a pillanatban megkondultak

az apátság tornyának harangjai, hajnali imádságra szólítva a szerzeteseket.

– Most mennem kell. Nem lenne jó, ha akár az apát, akár az inkvizítor Búlvár de Góztell észrevenné, hogy üresen maradt a helyem a templomban a reggeli imádság idején – mondta az idős szerzetes.

Félretolta az asztalt, megpiszkált valamit az egyik közeli polcon majd egy másikon is, míg egyszer csak az egyik könyvekkel megrakott szekrény elfordult a tengelye körül, és mögötte láthatóvá vált egy éjsötét átjáró.

– Ugye hamarosan visszatérsz? – kérdezte Grimpow, mielőtt még a szerzetes belépett volna a nyílásba, ami bizonyára a valódi könyvtár egyik helyiségébe vezetett.

– Visszajövök, miután kivilágosodott – állt meg az öreg a felső polcok alkotta szemöldökfa alatt. – Megpróbálok hozni valami enivalót, és talán Dúrlib barátodról is lesznek híreim.

– Itt hagytad a mécsest – figyelmeztette Grimpow, ám a szerzetes csak mosolygott:

– Az én szemem már hozzászokott a sötétséghez.

A görnyedt öregember törékeny alakját elnyelte a sötétség, aztán a polc is egy kattanással visszafordult a helyére, Grimpow pedig egyedül maradt, mint az ujj.

Példátlan spanyol könyvsiker!

A Grimpow már megjelenése előtt példátlan kiadói sikert ért el. A spanyol irodalom történetében korábban sohasem fordult elő, hogy egy külföldön ismeretlen szerző ifjúsági regényét tíz országban is megjelentessék.

A 2005-ös spanyolországi kiadást követően a kötet

2006-ban Franciaországban, Olaszországban, Németországban, Koreában, Nagy-Britanniában, az Egyesült Államokban, Portugáliában,

Görögországban és Oroszországban is megjelent.

De vajon mi az, amivel ez a regény ilyen hamar képes volt meghódítani ennyi ország olvasóit?

Mindenekelőtt az, hogy a Grimpow rendelkezik a széles olvasóközönség érdeklődését és figyelmét megragadó izgalmas kalandregények összes ismervével. A középkor misztikus világában játszódó történet egy ősrégi titok birtoklása körül forog, amire az egyház és a király is igényt tart. A főhős, Grimpow, egy kiválasztott, akinek sokszor sejtelmes, sőt veszélyes kalandjai csodálatos világba ragadják magukkal az olvasót.

3 499 Ft

ISBN 978 963 245 096 4

9 789632 450964

Könyvmolyképző Kiadó